

SAYI: 23 1-15 EYLÜL 2004 FİYATI: 500.000 TL.(KDV DAHİL)

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

PROLETARYANIN DEVİRİMCİ SINIF PARTİSİ

15. MÜCADELE YILINDA

Merhaba

Kapitalizmin yeni evresinin tüm dünya üzerinde ortaya çıkardığı gelişmeler içinde 23.sayımızda yine sizlerle birlikteyiz.

Birbirinden ayrı ya da bağımsızmış gibi duran bütün bu gelişmeler aslında bütünsel bir sürecin değişik görüngüleri. Biraz derinlemesine ve bilimsel bakıldığında görülecektir ki, bütün ekonomik, toplumsal ve siyasal gelişmeler yeni bir toplumsal devrinler çağına işaret ediyor. Kapitalist sistemin iç çelişkileri en nihayetinde bir sıçrama anını yaklaştırmıştır. Çürüyenin ne olduğu gözler önündedir. Bunu görmek için dünyanın dört bir yanını kana bulayan emperyalist-kapitalizmin durumuna bakmak yeter.

Yığınların bağrında gelişip güçlenen ise eşitlikçi bir topluma duyulan özlemdir. Bu nedenle farkında olunsun ya da olunmasın, milyonlarca insanın arasında komünist eğilimler kendisini gündün güne daha güçlü hissettirmektedir. Yıkılmakta olanın yerine neyin konması gerektiği, süreç içinde daha da belirginleşecek, komünist eğilimler somut adımlara dönüşecektir. Bu sayımızın başyazısını bu konuya ayırdık.

Dünyadaki kapitalizm karşıtı mücadeleyi tek bir merkezden yönetmenin önemi her geçen gün daha fazla hissediliyor. Kapitalizmin tüm dünya üzerindeki entegrasyonu, kapitalizm karşıtı hareketin de kendi içinde bir mücadele birliği ağı örmesini zorunlu kılıyor. Sermayenin uluslararası saldırılarına işçi sınıfı ve emekçilerin tek bir cepheден karşılık vermesi, ancak uluslar arası komünist hareketin yeni bir Enternasyonal içinde örgütlenmesiyle mümkün olabilir. Yeni evrede yeni bir enternasyonale de duyulan ihtiyaç, bu sayımızın gündemini oluşturuyor.

Özellikle Avrupa'da işçilerin ve emekçilerin kazanılmış sosyal haklarının budanması, önümüzdeki dönemde sınıfın mücadelesine damgasını vuracak bir gelişmedir. Uluslararası sermayenin emeğe saldırıları ve bunun karşısında işçi ve emekçilerin mücadelesi bundan sonra daha da artacaktır.

Latinlerde devrim fırtınası esmeye devam ediyor. Venezüella'da seçimleri Chavez'in kazanması, yeni bir dönemin başlayacağını sinyallerini veriyor. Chavez, bundan sonra sermayeyle daha ciddi bir çatışma sürecine girmek zorunda kalacaktır.

Zindanlarda Yeni Ceza İnfaz Yasasını, daha yasalaşmadan başlayan uygulamaları karşısında, devrimci tutsakları ve tutsak aileleri örgütlenmelerinin de yeni bir mücadele birliğine ihtiyaç duydukları açıkça görülüyor. Zindanları ve dışarısını önümüzdeki günlerde daha sıcak kavgaya günleri bekliyor. Zindanlarda büyük Ölüm Orucu eylemi sürüyor.

İçeride, dışarıda, fabrikada, tarlada, derste, sırada nerede olunursa olunsun, şimdi herkes Ölüm Orucu savaşçılarının sesini duymak, onların dışarıdaki sesi soluğu olmak zorundadır.

Yeni sayımızda buluşmak dileğiyle...

İZMİR'DE GENÇ EMEKÇİLER BİRLİĞİ DERNEĞİ (GEB-DER) KURULDU

Emekle sermaye arasındaki çelişkiler derinleştikçe, sınıflar mücadelesi de keskinleşiyor. Artık gelişiminin son sınırına gelip dayanmış olan kapitalist sistem, tarih sahnesinden silinişini engellemek için bütün insanlığı yıkıma sürüklüyor. Gençlik kesimi, kapitalizmin insanları çürütme politikasına en çok maruz kalan kesim.

Kapitalist sistem, toplumun bu en dinamik kesimini tam bir abluka altına alarak yozlaştırmaya, apolitikleştirmeye çalışıyor. Hiçbir şey düşünmeyen, hiç bir şey üretmeyen sadece kar hırsına sahip, gözüünü para bürümüş, eğlence hayatına kapılıp gitmiş bir gençlik yaratılmaya çalışılıyor. Bunun karşısına bizler "Gençlik Gelecek, Gelecek Sosyalizmdir" sloganıyla çıkıyoruz. Deniz Gezmiş yoldaşların mücadele geleneğinden aldığımız güçle gençliği her alanda emperyalist-kapitalist sisteme karşı savaşım yürütmeye çağırıyoruz. Gençlik ancak Denizlerin yolundan giderek özgürleşebilir. Kapitalist sistem içinde gençliğin bir geleceği olmayacaktır. Kapitalist sistem gençliğin umutlarını öldürmektedir. Her geçen gün büyüyen işsizler ordusunun önemli bir kesimini gençler oluşturmaktadır. Ve işsizliğin kısacasında bunalan gençler hızla kapitalizmin bataklığına çekilmektedir. Uyuşturucu, fuhuş batağı içinde gençliğin tüm enerjisi boşa harcanmaktadır. Gençliğin gelecek umutlarını korumasının tek yolu devrim mücadelesine katılmaktır. İşsiz gençler, işçi, emekçi ve öğrenci gençlikle birlikte bu mücadeleye katıldıklarında yepyeni bir dünya kurmak mümkün olacaktır.

GEB-Der, bu amaçla yola çıkıyor. Genç Emekçiler Birliği, hepimizin bildiği bir isim. GEB, 12 Eylül öncesinde gençliğin örgütlenmesinde önemli bir rol oynamıştı. 13 Mart savaşçıları GEB içinde yetişmişlerdi. Şimdi yeni bir coşkuyla, yeni bir başlangıç yapmanın sevinciyle yola çıkan GEB-Der'e "hoş geldiniz" diyoruz.

KOMÜNİST EĞİLİMLER

Kapitalistler, onun sonsuzluğunu ilan etseler de, burjuva toplum geçici bir toplumdur. Tarihseldir; yani belli bir tarihsel dönemde ortaya çıkmıştır; bu dönem sona erdiğinde, biçimlendiği toplum da yerini, kapıyı çalan topluma terk eder. Her toplumun belli bir ekonomik temeli vardır. Ve her ekonomik biçim geçici olmuştur. Evrim yasası işledikçe geçici olacaktır.

Kapitalist toplum, çelişkili bir toplumdur. Proletarya ile kapitalistler arasındaki uzlaşmaz çelişki ve karşıtlığın egemenliğine dayanır. Bu çelişki, proletaryanın zora dayalı devrimiyle çözülmedikçe egemen olmaya devam eder. Kapitalizmin gelişimine bağlı olarak uzlaşmaz çelişkilerin olgunlaşması bizzat bu devrimi bir zorunluluk haline getirir. Kapitalist ekonomi uzlaşmazlıkları kaçınılmaz olarak derinleştirir, olgunlaştırır. Üretim gitgide toplumsal nitelik alması ile özel mülk edinme arasındaki çelişki, en sonunda, toplumu köklü bir toplumsal alt üst oluşla karşı karşıya bırakır.

Kapitalizm nesnel olarak bir devrimi gündeme getirmekle kalmaz, bu devrimi başaracak güçleri de geliştirir. Fakat, kapitalizmi yıkacak ögeler, bu toplumun içinde serpilip, geliştiği halde, burjuvazi kapitalizmi yıkacak tehlikeyi hep dışarıda aramıştır. Oysa ki, burjuva toplum kendi sonunu getirecek çelişkileri kendisi, yalnızca kendisi üretir. Kapitalist üretim, ancak uzlaşmaz sınıf karşıtlıklarıyla birlikte vardır. Unutmamak gerekir ki, burjuvazi, ta en başında, kendi karşıtıyla, proletaryanın varlığıyla eyerlenmiştir.

Geniş kitleler kapitalizme karşı harekete geçiyorsa, burada komünist propagandadan daha fazlası var. Burjuva toplumun varlığı, çelişkileri, ekonomik yıkımı ve sosyal çöküşü geniş kitleleri birleşmeye ve harekete geçmeye iter. Tüm bunlar kendiliğinden olur. Harekete geçen büyük bir toplumsal gücü burjuvazinin kendisi hazırlar. Komünistler, hiçbir zaman, böylesine büyük bir oluşumu kendi propagandalarına bağlamamışlardır. Gelmekte olan toplum, bu sistemin tüm gözlemlerinde kendini hissettiriyor.

Kapitalist ekonominin ilerlemesi, beraberinde komünist eğilimlerin doğmasını da getirir. Ekonominin bir düzen ve denetime alınması istemi, bir **komünist eğilimdir**. Kapitalist üretimde rekabet, üretim anarşisi, bunalımlar, ekonomide yıkıcı sonuçlar yaratıyor. Üretici güçler, emek ürünleri ekonomik bunalımlar sırasında boşa atılır. Bunu önlemek için hiç bir şey yapılamaz. Çünkü kapitalist ekonomi, anarşi içinde anarşiyile birlikte işler. Ekonominin planlanması doğrultusunda kimi alanlarda adımlar atılsa da, kapitalist ekonomi, doğası gereği denetim ve düzen altına alınmaz. Kapitalist üretim anarşisi, ekonomide egemenliğini sürdürür.

Üretim anarşisinin ve ekonomik bunalımların yıkıcı sonuçlarını git gide daha ağır biçimde yaşayan toplumda buna karşı sesler daha çok yükselmeye başlar: “Üretim artık, bir denetim ve düzen altına alınsın!” Bilincinde olsunlar olmasınlar, bu, komünist eğilimdir. Üretimin denetim altına alınmasının koşulları da var, gerçekten var. Toplumsal üretimin ilerlemesi, bunun koşullarını da yaratır. Ancak bu, kapitalizmde olmaz. Üretim araçlarının toplumsal mülkiyete dönüştürülmesi, üretimin denetlenmesinin temel koşuludur. Özel mülkiyeti, toplumsal mülkiyete dönüştürme ise, her bakımdan olanaklıdır.

Toplumda komünist eğilimler, yaşamın çok çeşitli alanlarında ortaya çıkar. Bunlardan biri de, **insan-doğa ilişkisidir**. Kapitalist üretimin doğayı büyük ölçüde tahrip etmesi karşısında; çok geniş bir kitle, doğanın ölümünü engellemek için harekete geçti. Doğanın ölümü nasıl durdurulabilir? İnsan-doğa ilişkisinde uyum nasıl sağlanabilir? Bu soruyu sormak hem bir zorunluluğun sonucudur -çünkü gezegenimiz ölüyor- hem de çözüm bilincini ifade ediyor. Peki kapitalizm varlığını sürdürürken, doğanın ölümü durdurulabilir mi? Kapitalizmin ilerlemesi, gezegenimizdeki yaşamın ölmesi demektir. O halde doğayı nasıl kurtarabiliriz sorusunu, kapitalizmden nasıl kurtulabiliriz sorusuyla birlikte düşünmeliyiz. Doğayı yıkıma götüren, bugünkü insan ilişkileridir; o zaman yapılmaması gereken ilk eylem, bugünkü insan i-

lişkilerini değiştirmektir. Varolan kapitalist sistem içinde bu ilişkinin biçimi, insan-doğa uyumuna **aykındır**.

Bazen insanlar komünizmden kaçarken de komünist eğilimi taşıyabilir! Sosyalizm hedefinden vazgeçen ve yerine “**ekolojik toplum**”u koyan Kürt Ulusal Hareketinin durumu buna örnektir. Sözünü ettikleri “ekolojik toplum”u, insanın doğayla uyumlu olduğu bir toplum olarak tasarlıyorlar. Ama böyle bir toplumun örgütlenmesinden önce, önündeki engelin kaldırılması zorunludur. Öyle burjuvaziye insanlık çağrıları yaparak ya da sınıflar üstü bir orijinallikle “ekolojik-toplum” kurulmaz. Sosyalizmi ne kadar yadsısanız da, tanımını yaptığınız toplum, komünist bir toplumdansa başka bir şey değildir. İnsanın doğayla barışacağı, ilişkilerini **yeniden** düzenleyeceği bir toplum, ancak komünist toplum olabilir. Üretim ve denetim bir düzen altına alınmadan insan-doğa ilişkileri yeni bir temelde düzenlenemez.

Kapitalizmin varlığı ve sonuçları, toplumdaki komünist eğilimleri güçlendiriyor. Kapitalist ekonomi öylesine yıkıcı hale geldi ki -eskiyi yıkmaya anlamında değil; insanlığı, ulaştığı gelişme düzeyinden yoksun bırakma anlamında- en sonunda insanlar, tüm üretim sürecini denetim altına alma zorunluluğuyla karşı karşıya kaldılar. Karşıtına dönüşme zorunluluğunu ve eğilimini yaratan kapitalist ekonominin kendisidir.

Komünist hareketin toplumu etkisi altına alması salt komünist propagandadan ibaret olamaz; bundan daha fazlasını burjuva toplum yapıyor. Komünist hareket, en geniş anlamıyla kapitalizmi yıkan bir harekettir. Komünistler dışında, toplumun geniş kesimleri kapitalizmi yıkmaya eylemine katılıyor. Zaten böyle olmasa kapitalizm yıkılmaz. Başlangıçta bir avuç proleter ve komünist, burjuvaziye karşı savaşırdı; bugün, toplumun kendisi harekete geçiyor. Hiç şüphesiz bu, insanlığın ölüm kalım çizgisinde sürdürdüğü bir savaştır. Bugünkü topluma karşı geniş bir toplumsal hareket yaratmada, komünistlerden daha fazla, sistemin kendisi büyük bir rol oynuyorsa, komünistler amaçlarına daha çok yaklaşıyorlar demektir. Komünistler mücadelelerinde, bu noktayı kesinlikle göz önünde tutmalıdır. Burjuvazi artık halk kitlelerini bugünkü düzen içinde kalmaya ikna edemez; proletaryanın amacı ise daha bugünden geniş kitlelerin de amacı haline geldi.

Proletarya, devrimci hedeflerini gerçekleştirmede toplumun büyük bir kesimini yanında bulunduyor.

C.DAĞLI

KARŞI-DEVİRİMİN KÜRESEL İÇ SAVAŞ ÖRGÜTLERİ

Bir yandan yükselen ayaklanmalar, diğer yandan ise emperyalist-kapitalist sistemin yaşadığı yıkıcı bunalım ve bunun sonucu olarak ABD tarafından 3. Dünya Savaşının başlatılmış olması. Artık gelişmenin bulunduğu aşama, sosyalizmin hiçbir biçimde engellenemeyeceği bir aşamadır. Bu durumda emperyalistler ne yaparlarsa yaparlar daha büyük bir hızla sona yaklaşmaktan kurtulamıyorlar. Irak Savaşı'na karşı milyonlarca insanın sokağa çıkmasında görüldüğü gibi, her bahane yüzbinler, milyonlar sokağa çıkıyor, küresel bir başkaldırı yaşanıyor. Devrim ve sosyalizm mücadelesinin, ayaklanmaların sürekli büyümesi karşısında, kaçınılmaz sonu geciktirmek için burjuva sınıf küresel çapta iç savaşa giriyor. Bunun her türlü örgütlenmesi ve hazırlığının arttığı her geçen gün görülüyor.

90'lı yıllara kadar Varşova Paketi'nin "tehdit" olarak göstermeye çalışan NATO'yu oluşturan emperyalistler, şimdi açık olarak NATO'nun yeni misyonunu, halkların toplumsal kurtuluş mücadelesini

engelleme işlevini, ilan etti. "Terörle Mücadele" adı altında açıklanan yaklaşım, devrimlerin güçlendiğinin de bir göstergesidir. Artık burjuvazinin ulusal devletlerinin gücünün devrimcileri engellemeye yetmeyeceğini görmesinin bir sonucu olarak, dünyanın herhangi bir yerinde başlayacak ayaklanmayı emperyalizm ve işbirlikçi burjuvazi birlikte, dünya gericiliği olarak saldırıp bastırmayı hedefliyorlar. Kapitalizmin yaşadığı yıkımın boyutlarının sistemi yok edecek düzeyde olduğu ve bunun sonucunda meydana gelecek ayaklanma ve devrimlerin de çok güçlü olacağı düşünüldüğünde, iç savaşın küresel boyutları ve şid-

deti daha iyi anlaşılır.

NATO'nun İstanbul Zirvesi'nde yapılan açıklamadan, bundan sonra iç savaşlara daha etkin müdahale edeceği, iç savaşı sürdüreceği biçimde yapılanacağı anlaşılıyor. Kuruluş temeli anti-komünizm olan NATO, 90'lı yıllara kadar sosyalist ülkelere ve doğal olarak Varşova Paketi'ne karşılıklı ifade edildi. Şimdi ise anti-komünizm, devrimleri ve ayaklanmaları engellemek için küresel iç savaş örgütlenmesi biçimini alıyor. NATO, kurulduğundan beri iç-savaşlara gizli olarak ve değişik yollarla zaten sürekli müdahale ediyordu. Şimdi bu yönü belirginleşip, açıktan müdahale edecek bir yönelimi var. İç savaşlara müdahale edecek tarzda hareketli esnek ve etkili bir yapılanma başlatıldığının ilan edilmesi, sadece uzun süredir fiilen başlamış olan adımların vardığı bir aşamadır. Son yıllarda burjuvazinin uluslararası çapta karşı-devrimci iç savaş örgütlenmelerini büyük bir hız ve çabayla oluşturmaya çalıştığı görülüyor.

90'lı yılların başlarında yapılan kapitalizmin ölümsüz-

Üçüncü dünya savaşının gündeme girdiği süreçte emperyalistler bir yandan birbiriyle savaşa hazırlanırken diğer yandan dünya halklarına karşı iç-savaş yürütmek için birlikte örgütler oluşturup hazırlanıyorlar. Bu, proletarya ve burjuvazi arasındaki sınıf savaşının sınıf karakterinin yalınlığının göstergesi ve aynı zamanda da yaşanacak iç savaşın şiddetinin habercisidir.

lülü propagandası, çok geçmeden, 10 yıl içinde, "kapitalizme ölüm" diyen milyonların sokakları doldurmasıyla son buldu. Şimdi kapitalizmin son nefeslerinin hissedildiği bu dönemde kapitalizmi ayakta tutmak için denenen suni teneffüs yöntemlerinden biri de küresel iç savaştır. Dünyanın herhangi bir yerinde meydana gelen bir devrim ve ayaklanmanın küresel iç-savaş örgütlenmelerini oluşturan burjuvazi tarafından bastırılması amaçlanıyor.

Sadece basına yansıyanlardan yola çıkarak, son yıllarda burjuva sınıfın dünyanın her yanında sayısız karşı-devrimci iç savaş örgütleri oluşturduğunu çok rahat olarak söyleyebiliriz. NATO'nun İstanbul Zirvesi'nde

yeni “güvenlik” anlaşmaları açıklandı. “Terörle Mücadele”, “güvenlik” anlaşmaları olarak açıklanan küresel iç savaş örgütlenmelerinin en önemlisi NRF (Acil Müdahale Gücü)’dir. Dünyanın en büyük uluslararası silahlı örgütü olan NATO’nun iç savaş örgütü misyonunun belirgin olarak öne çıkması, küresel iç savaşın başlatılmasında en önemli adımdır.

NATO Zirvesi’ni izleyen günlerde MİT-FBI tarafından “Terörle Mücadele Merkezi” oluşturulacağı ve diğer ülkelerin de buradan yararlanacağı açıklandı. Bunu izleyen günlerde de İsrail’in Türkiye’ye helikopterle suikast yapmayı öğretmek için teklifte bulunduğu açıklandı. NATO Zirvesi ve sonrasında yoğunlaşan bu adımların öncesi de var. NATO üyesi ülkelerin dışişleri bakanlarının 12-13 Haziran 2003’te yaptıkları toplantıda, Türkiye’de “Terörle Mücadele Mükemmeliyet Merkezi” kurulacağı kararlaştırılıp uygulanmaya başlanmıştı. Bu merkezin çalışmalarından Barış İçin Ortaklık (BİO) ve Akdeniz Diyalogo ülkelerinin de yararlanabileceği belirtiliyor.

Küresel iç savaşa yönelik bu faaliyetlerin NATO ile sınırlı olmadığını da belirtelim. Bunlardan biri, ilk kez Eylül 2000’de Prag’da yapılan anti-kapitalist gösteriler karşısında görev alan Avrupa Elit Polis Gücü’nün kurulmasıydı. Daha sonraları, Latin Amerika Ortak Müdahale Gücü’nün ABD’nin desteğiyle kurulmasının kararlaştırıldığı basına yansdı. Bir başkası ise, Türkiye’nin önerisiyle 12 Balkan ülkesince, Sınır Aşan Suçlarla Mücadele Bölge Merkezi bünyesinde “Terörle Mücadele Görev Gücü”nün kurulması. Yine bir başkası, AB ülkelerini kapsayan AB İstihbarat Merkezi (SİS)’nin kurulması. Bir diğeri Nisan 2004’te toplanan G-5 (Almanya, Fransa, İngiltere, İtalya, İspanya) “Terörizmle Mücadele Zirvesi” beş yeni AB üyesi ülkenin katılımıyla yapılıyor ve toplantıda Europol’ün güçlendirilmesi” Terörle Mücadele Bilgi Bankası”nın kurulması vb. kararlar alınıyor. Son basına yansıyan ise, Temmuz sonlarındaydı; İngiltere’nin özel kuvvet birimi oluşturacağı, dünya çapında operasyon yapma yetkisinin olacağı, CIA-MOSSAD gibi müttefik istihbarat örgütleriyle de işbirliği yapacağı belirtiliyor.

Son yıllarda yaşanan başka bir gelişme ise, ABD’nin dünyanın bir çok bölgesinde cezaevleri olduğu haberleridir. Bir çok ülkede tutuklamalar yaptığı ve bunun yaygınlaştığı ise bilinen bir gelişmedir. Bunlar yapılırken, ABD askerlerince işlenen suçlardan dolayı ABD yasalarınca suçlu görülmemeleri, başka bir ülke ya da uluslararası mahkemelerce yargılanmalarının kabul edilmemesi dünyanın her yanından tutuklananların herhangi bir yasal statüye bağlı olmadan yasa dışı olarak tutuklanmaları ve zindanlarda tutulmaları küresel iç savaş uygulamaları olarak görülmelidir.

Emperyalizmin dünya halklarına karşı yürüttüğü saldırılarda, son dönemde en çok duyulan Büyük Ortadoğu Projesi ve Temmuz 2004’de ABD senatosunda 200 milyon dolar bütçeyle onaylanan Afrika Projesi’nin küresel iç savaşla

bütünlüklü olduğu açıktır. Ortadoğu’da başta Filistin Devrimi’nin, Afrika’da ise en başta, gelececek devrimlerin hedef alındığını görmek için kahin olmak gerekmez.

Burjuva sınıfın uluslararası alanda gerçekleştirdiği bu örgütlenmelerin sayısı ve kapsamı her geçen gün artıyor. Bu, birçok devleti bir araya getiren örgütler dışında, ayrıca, sadece Türkiye’nin 50 civarında ülkeyle yaptığı ikili anlaşmaların, en başta devrimcileri hedeflediği ve bu anlaşmaların sayısının daima arttığı göz önüne alınırsa, burjuva sınıfın küresel çaptaki ilişkileri ve korkusu daha iyi anlaşılabilir.

Bu örgütlenmeler oluşturulurken ve anlaşmalar yapılırken çoğu kez El Kaide bahane gösteriliyor. Bu süreçte emperyalizm küresel saldırılarında El Kaide’yi kullanarak her ihtiyaç duyduğu yerde malzeme yaratıyor. El Kaide gibi bir araç kullanmalarına rağmen, atılan adımlarda burjuva sınıfın halklara yönelik saldırılarının sınıfsal karakteri gizleniyor.

“Sınıf egemenliği kendini artık ulusal bir üniforma altında gizleyemez. Ulusal hükümetler proletaryaya karşı ancak bir bütün oluştururlar” diyordu Marx. Bu sözler Komün’den bugüne sayısız örnekleri ile yaşam tarafından doğrulandı. Bugünün proletaryası ve ezilen halkları karşısında burjuva sınıfın dünya çapında karşı-devrimci iç savaş örgütleri oluşturmasıyla daha açık olarak yaşanıyor bu tespit. Artık burjuva sınıf, çoğu durumda ulusal üniformalara hiç ihtiyaç duymadan açık uluslararası karşı-devrimci örgütlenmeleriyle sınıf egemenliğini sürdürmeye çalışıyor. Üçüncü dünya savaşının gündeme girdiği süreçte emperyalistler bir yandan birbiriyle savaşa hazırlanırken diğeri yandan dünya halklarına karşı iç-savaş yürütmek için birlikte örgütler oluşturup hazırlanıyorlar. Bu, proletarya ve burjuvazi arasındaki sınıf savaşının sınıf karakterinin yalınlığının göstergesi ve aynı zamanda da yaşanacak iç savaşın şiddetinin habercisidir.

Lenin’in *“Tüm dünya burjuvazisi yaklaşan iç savaşta, proletaryanın ezilmesini hazırlamak için var gücünü toplayarak korkunç bir enerji, ruh, kararlılık harcayarak, hiçbir canilikten kaçınmadan ülkeleri açığa ve tamamen yok olmaya mahkum ediyor”* diyerek, iç savaşın şiddetine dikkat çekmesinden bugüne kadarki silah ve savaş teknolojisinde ve sermayenin yoğunlaşmasındaki gelişmeler de göz önüne alındığında yaşanacakların oluşturacağı yıkım daha iyi anlaşılabilir. Bu durum karşısındaki görevlere dikkat çeken Lenin, *“Kitleleri iç savaşta burjuvaziyi yenmenin kaçınılmazlığı ve gerekliliği bilinciyle eğitmek gerektiğini, bütün politikayı bu hedefin bakış açısından hareketle aydınlatmak, ortaya koymak ve çözmek gerektiğini”* belirtiyor.

Bugün proletaryanın ve ezilen halkların enternasyonal birliğinin, Che’nin enternasyonal savaşçılığıyla hayata geçirilmesi, karşı-devrimci iç savaşları yenmemiz de zorunludur. Bu ancak her ülke halklarının kendi devrimlerini yükseltmeleri koşuluyla başlatılabilir. □

VENEZUELLA'DA CHAVEZ'İN MAYINLI YOLU

Venezuela'da, tüm dünya emekçilerinin sonucunu merakla beklediği önemli gelişmeler oluyor. Sırtını sokağın gücüne ve yoksullara dayayan Hugo Chavez Frias, 15 Ağustos günü, oturduğu koltuğu, devlet başkanlığını bir kez daha halkın onayına sundu. Bu yönlü talep, ülkenin burjuvalarından gelmiş, referandum için sıkı bir kavga verilmişti. Haber tekelleri konuyu; "Bu referandum, yükselen petrol fiyatlarına etkide bulunacak" biçiminde bir hafiflikle ele alsada, emperyalizm referandum sonuçlarını, endişe ve umut içinde bekledi. Sonuç, burjuvaların hüsranı oldu. Chavez, referandumdan zaferle çıktı. İlk açıklanan rakamlara göre, Chavez'in devlet başkanlığında kalmasını isteyenlerin oranı %58. Referandum'dan hemen önce, dünyanın saygın "sol aydın ve bilim adamları" Chavez'e destek sunduklarını açıklayan bir bildiriye imza atmıştı.

Venezüella, her yönüyle, dünya proleter hareketin değerlendirilmesi, incelemesi gereken önemli deneyimler, dersler içeriyor. 1998'de Chavez'in başkanlığa seçilmesi ve şimdi de bir referandumla devam eden bu gelişmeler, elbette reformistlerin de ilgisini çekiyor. Oysa Latinler, şu an tüm dünya için bir devrim laboratuvarı haline geldi. Ve reformistler, bu engin orman içinden, yırtıcı olanı değil, uysal ve evcil görüneni seçmekte. Bir yandan 40 yıldır savaşan FARC var. Ama hayır, reformistlerin ilgi alanına bunlar değil, "iktidar istemiyoruz" diyen Zapatistalar girer. Bolivya'da, boyunlarına dinamit lokumları asıp başkente yürüyen işçilerle değil, Arjantin'in "aşk ve tango" günleriyle ilgilenirler. Ve aynı reformist tayfa, "Biz de Chavez'i destekliyoruz" diyor. Öyleyse, ne mutlu Chavez'e!! Ama, belirtmek gerekir ki, salt reformistler o "çok değerli" desteklerini esirgemiyor diye, ne Venezuela deneyimini gözden ve değerden düşürmek doğrudur, ne de Chavez'in yaptıklarını.

Artık adı Chavez'le birlikte anılan Venezüella emekçi hareketini incelerken, Marksist yöntem, yüzeysel olguculuk kadar, kaba dogmatizmi de aşmak zorundadır. Yüzeysel olgularla yitinenler, bir hareketin önderinin söylediklerine, niyetine, partilerin güç oranlarına ve sokaklara yansıyan seçim rakamlarına bakarak, şurda neden burada sonuç bulmaya çalışırlar. Kaba dogmatizm için geçerli olan tek şey, düşünce kalıplarıdır. Seçim zaferiyle başlayan ve referandumla devam eden bir süreçte, ne bir silahlı halk ayaklanması, ne de saf bir proleter program göremeyen dogmatikler için Venezüella, tarihi önemi olmayan, inceleme ve ilgilenmeyi hak etmeyen bir "aldanış"tır. Oysa Marksizm, emekçi bir hareket sürecini incelerken, en büyük önemi, yığınların tarihsel inisiyatiflerine verir, bu inisiyatiften öğrenir, dersler çıkarır.

İstisnalar ve Kurallar Venezüella deneyiminden çıkartılacak dersler nelerdir?

Öncelikle sosyal-reformizm bu deneyimi, kendi sosyal, politik konularını haklı çıkarabilir-

mek adına, bağımlı kapitalist ülkeler için bir model gibi sunuyor. Geçmişin sosyal-reformistleri, "sosyalizme barışçıl geçiş" teorisine varlıklarını temellendirirlerdi. Şimdiki, sosyalizmi bile ağızlarına almıyorlar, "neo-liberalizme karşı barışçıl direniş" söylemleriyle avunuyorlar. İster "barışçıl geçiş", isterse "barışçıl direniş", sosyal-reformizmin yolu değişmiyor. Devrimler olmadan, gürlütüsüz-partirtsız, seçimler ve parlamento gibi "akılcı" yollarla, kapitalizmin söküğünü gediğini kapamak. Oysa ki, biraz sonra göreceğiz, Venezüella'da sınıf mücadelesi hiç de gürlütüsüz partirtsız ilerlemiyor. Bir başka Latin ülkesinde, Brezilya'da Lula'nın başkanlık ettiği PT (işçi Partisi)'nin seçimlerindeki zaferi, bu sosyal-reformist bakışa çok daha fazla uyuyor. Brezilya'da başkanlık koltuğunu kapandı PT'nin ise, içler acısı hali o kadar ortada ki, sosyal reformizm ipliği pazara çıkmasını diye, PT'yi değil, Chavez'i ön plana çıkartıyor. PT, iktidara gelir gelmez, IMF'nin, bankaların, finans oligarşisinin oyuncağı oldu.

Chavez de aynı yolla, evet, seçimle işbaşına geldi. Fakat PT gibi, emperyalist sermayenin oyuncağı olmadan, Devlet Başkanlığı mevzisinde ileri adımlar atarak, kendi arzu-hilafına rağmen, ülkeyi bir halk devrimi sürecine soktu. Ancak bu yol, devrime giden yolun bir seçim zaferiyle start alması, bağımlı ülkeler için bir istisna olabilir, bir yasa ya da model değil.

Sosyalizme barışçıl, ya da seçim yoluyla geçme olanağının, daha 19.yy'da tükendiğine işaret eden Engels, o zaman bu barışçıl geçişin önündeki en büyük engelleri tanımlamıştı: bürokrasi ve militarizm. Bugün Chavez, başkanlık koltuğunda ve kongrede aldıracağı kararların hayata geçmesinde, yine aynı engellerle karşılaşılıyor: militarizm ve bürokrasi. Bu büyük engellere, işbirlikçi tekelciliğin tüm toplumun gözneneklerini kapatan mali gücü ve ABD emperyalizminin dolaysız desteği de eklenmelidir. Chavez'in "barışçıl yolu"ndaki bu mayınlar her adımda patlıyorsa; bu, "barışçıl geçiş" değil, bir dizi devrimi ve iç savaşı göze almadan -değil sosyalizme geçmek-, yoksullar adına tek bir adım bile atılmayacağı en sağlam kantını oluşturuyor. Öyleyse, Chavez'in deneyimini bir istisna yapan, onun "barışçıl geçiş" olması değil, bu devrimci sürecin bir seçim başarısı ile başlamış olmasıdır.

Halkı Chavez'in Destekçisi Yapan Nedenler

Bu özgürlük nereden kaynaklanıyor? Venezüella'da böyle bir devrimci deneyimi seçimle başlatan tarihsel koşullar nelerdir? Bunu, Chavez'in "Bolivarizm"inin tarihsel zemininde aramakla başlayalım.

Venezüella, Bolivarizmin doğuş yeridir. 1821'de, Simon Bolivar önderliğindeki bağımsızlık hareketi, yüzyıllar süren İspanyol ve Portekiz sömürgeciliğine karşı bütün Latin halklarını birleştirme hedefiyle yola çıkmıştı. Yerli halkların, kölelerin, yoksulların katılımıyla Bolivarçı hareket, ülkeleri bağımsızlık yoluna taşıdı. Köylü nüfusa dayanan bu halkçı (popülist) hareket, o günden bu yana, üzerinde herkesin miras hakkı ilan ettiği bir efsaneye dönüştü. Sömürgecilige ve emperyalizme karşı "bağımsızlık" temelinde tüm Latin'lerin birliği için yola çıkan her siyaset, bayrağın üzerine Bolivarizm'i yazdı.

Latin kıtası için, Bolivar'dan sonra ikinci ölümsüz efsane Che oldu. Küba devriminin etkisi, 1960'larda yavaş yavaş kıtaya yayılıyor, CIA darbeleri eliyle bu ülkeler üzerindeki ABD egemenliği pekişti. Fakat, devrimde zafer kazanmış bir ülkenin bir komünist önderi, rahat başkanlık koltu-

ğunu bırakıp, Latin ülkesinin dağlarında, elde silah savaşarak öldüğünde, devrim düşüncesi asıl o zaman tüm kalpleri ve beyinleri fethetti. Latinlerin kahredici yoksulluğuna tezat olacak şekilde atalet ve konformizm batağındaki komünist partiler, Che'nin savaşıyla birlikte büyük sarsıntılar geçirdiler.

Komünist partilerin Latin ülkelerindeki konformizmi nereden ileri geliyordu? Bunun iktisadi ve kültürel zeminleri var. Latin ülkeleri, birinci ve ikinci dünya savaşı dışında kalarak, bu yıkımın uzağında büyük sanayi atılımını gerçekleştirdi. Avrupa ve Asya'nın bu savaşlarda yaşadığı yıkım, Arjantin, Brezilya, Şili, Venezüella gibi sanayiye dayalı Latin ülkelerinin işine yaradı. Kahve, kauçuk gibi bu kıtaya özgü önemli ticari malların ihracatı da, bu ülkelerin sermaye sınıfına uzun süre tatlı karlar sağladı. Bu tatlı karların serasında, küçük-burjuvalar ve işçi sınıfının bir kısmı, sosyal-reformizmin güçlü toplumsal zeminlerini oluşturdular. Latinler, Che ile birlikte devrimci bir kıta olarak dünya sahnesine çıkmadan önce, bu kıtadaki en şiddetli mücadeleler, burjuva klikler arasında yaşandı. Kolombiya ve Venezüella, bu şekilde, iki farklı burjuva partinin, bir yanda liberallerin, diğer yanda kiliseye dayanan muhafazakarların, yıllar süren kanlı çatışmalarına sahne oldu. Benzer kavgalar, Arjantin ve Brezilya'da, sömürgecilik döneminin büyük malikaneleriyle omuzdaş kilise egemenliğinin kırılması için mücadele veren sanayi kapitalistlerinde de görüldü. Her seferinde liberaller, köylüleri ve işçi sınıfının bir kısmını kendi yanına çekti. Buradan, Latin ülkelerine özgü, burjuva "popülizm" doğdu. Bu popülizm karşısında KP'ler, politik güç ve bağımsızlıklarını koruyamadılar.

Latin KP'lerini konformizme sürükleyen bir diğer etken, işçilerin çoğunun göçmen Avrupalılardan oluşmasıdır. Köylü kitleler ise, daha çok, Afrikalı kölelerin torunu

melez ırktan ve yerli halklardan oluşuyordu. Avrupalı "yüksek" kültüre özgü küçümsemeyle Latin KP'leri, Latin köylülerine uzak kalırken, bu alanı burjuva popülizmi sonuna kadar kullandı.

60'larla birlikte, artık çok şey değişmişti. Emperyalist bağımlılığa paralel, sanayide ve toprakta ilerleyen tekelcilik, yerli köylüleri isyanla, kentleri ise işsizlik ve yoksulluk çukuruyla tanıştırdı. Küba devriminin de katkısıyla, bu değişen hava tıpkı bir atmosfer gibi kıtanın her köşesinde solunuyor olsa da, KP'ler konformizmin batağından çıkıp da bu değişime ayak uyduramadılar. Che'nin savaşı, benzin deposuna düşen kıvılcım oldu.

Küba ve Che devrimlerini en derinden hissedilen ülkelerden biri Venezüella oldu. Che'den sonra, ikinci bir Kübalı önder, "devrimci Papaz" Camillo Torres, Kübalı ve Venezüellalı devrimcilerden oluşan bir savaş birliğiyle, ülkeye giriş yaptı. Buna ek olarak, Che'nin ölümünden etkilenen bir grup, Venezüella KP'den koparak, Douglas Bravo önderliğinde halk savaşı başlattı. Özellikle Bravo'nun halk savaşı, KP'nin direnciyle karşılaştı. Ama bu çelişme, her iki taraf için de felaketle sonuçlandı. Gerilla hareketi yenildi, KP güç kaybetti. 90'lı yıllarda artık, Venezüella'da halk hareketine öncülük edebilecek bir güç kalmamıştı. Oysa, aynı yıllar, bir avuç sermaye grubunun; petrolden tarıma, ulaşımdan haberleşmeye kadar toplumun tüm damarlarını tıkayan bir tekeli egemenlik kurdukları yıllar oldu. Kısa sürede Venezüella, yoksulların nüfusuna oranı en yüksek Latin ülkesi haline geldi.

Venezüella, sonunda gerilla gruplarının darmadağın olmasıyla biten bir iç savaş deneyimi yaşadı. Petrol gelirlerinin serasında yetişen burjuva ve küçük-burjuvalar, devrimci havayı dağıttı. Gerilla gruplarının dağılması ve gerilla önderlerinin yasal konumlara çekilmesiyle bir dönem sana erdi. Aynı dönem, en başta petro-kimya endüstrisinde çalışan tuzu kuru işçilerin toplandığı CTV sendikasının tümüyle liberal parti güdümüne girmesiyle sonuçlandı. Dağılmış silahlı devrimci güçler ve burjuva etkiye girmiş bir işçi örgütü. Geriye kalan son mücadele azmi ve enerjisi, 89'daki büyük ayaklanma ile kırıldı. Özelleştirmeleri protesto etmek için başkent Caracas'ta toplanan emekçilerin üzerine, ordu birlikleri ateş açtı. Burada bine yakın kayıp verildi. Proletarya, kendisine on yıl kaybettiren gelişmeleri adım adım böyle yaşadı.

Emekçiler, hele tarihi yenilgiler yaşamışlarsa, yeniden tayin edici saldırıya geçmeden önce, güçlerini toparlamak, soluklanmak ve sınamak ihtiyacı duyarlar. Venezüella'da 1998 yılında Chavez'i başkanlığa taşıyan seçim zaferinde, işte, emekçilere hakim olan bu havanın etkisi vardı. Yoksullar, burjuva demokrasisine inançlarından dolayı de-

ğil, -on yılların iç savaş ve çatışmalarının verdiği bilinçle-, kendi özgüçlerini toparlamak, sınamak ve buradan alınan güçle yeniden atağa kalkmak için bu yolu kullandılar.

Emekçileri seçimlerde Chavez'e yönlendiren bu duyguda, Chavez'in bir ordu mensubu olmasının da büyük etkisi vardı. Chavez, ordu içindeki alt düzey subaylardan oluşan, uzun yıllar gizli kalan bir hareket başlatmıştı. "Ulusal Bağımsızlık ve Bolivarizm" ideolojisini temel alan bu hareket, 92 yılında, ordunun küçük bir kısmının desteklediği bir hükümet darbesiyle tarih sahnesine çıkmıştı. Başarısız darbe, Chavez ve arkadaşlarının iki yıl hapis yatmasına neden oldu. Serbest kalır kalmaz, eski gerilla lideri ve solcu aydınlarla bu hareketi devam ettiren Chavez, seçimlerde halka, ordunun bir kısmının desteğini garanti ediyordu. Yoksulluğun ağır pençesinde çırpınan, örgütleri dağılmış, devrimci araçlarından yoksun bırakılıp yorgun düşmüş milyonlarca emekçi, günlük-acil ihtiyaçlarını devletini imkanlarıyla gidermeye söz veren üstelik bunu, ordunun bir kısmının desteğiyle vaad eden; cüretini başarısız bir darbeyle ve hapisle kanıtlanmış olan Chavez'e oy vermeyi, o anın koşullarına göre, sonuç vaad eden bir yol olarak gördüler.

Başlangıçta, proleter bir programdan çok uzak, yalnızca devletin imkanlarını seferber ederek yoksulluk çeken halkın ihtiyaçlarını karşılama sözü veren Chavez, bu haliyle, ne burjuvaları ürküttü, ne de küçük-burjuvaları. Ne de olsa Latinler, bu türden bir çok "popülist" politikacı görmüştü. Sonuçta bu popülizm her zaman, sermaye egemenliğinin daha da pekişmesine, milyonlarca emekçiyi burjuvazinin kanatları altında toplamaya yaramamış mıydı? Üstelik Chavez, çok ileri gitmeye kalkarsa, IMF, ABD, olmadı, ordu ve bürokrasi onun kulağını çekiverirdi! Deneyim bunu gösteriyordu. Ama, sermayenin unuttuğu bir şey vardı: Nüfusun %80'ini oluşturan yoksulların alttan gelen büyük devrimci baskısının ne denli etkin olabileceği...

Yoksulların Chavez'e Çızdığı "Kader" Yolu

Chavez, 2001 yılına dek, biçimsel demokratik değişimlere odaklandı. Seçim yasasında değişiklikler ve kimi anayasal düzenlemeler oldu. Bu değişimler burjuva saf-larda, kimi homurdanmalara, itirazlara yol açsa da, biçimsel demokratik değişim alanında kaldığı sürece, hayati önem teşkil etmedi. Bu sayede, emekçilerin "değişim" öğlemleri -tekelcilik her alanda egemen kaldığı sürece- bu biçimsel demokratik önlemlerle giderilmiş olacaktı; ama Chavez, 2001'de, hem emperyalizm, hem de işbirlikçi tekelcilik açısından "hayati" önem taşıyan üç adım

attı.

Yoksulların durumunu biraz olsun düzeltmek için zorunlu hale gelen bu adımların birincisi, Küba'dan yoksullar lehine sosyal destek alabilmek için, bu ülkeyle ekonomik-siyasal ilişkiye girilmesiydi. Chavez'in attığı ikinci hayati adım, emperyalist-tekel lehine petrol fiyatlarını sürekli düşük tutan OPEC'e, eski bir gerilla lideri olan Ali Rodriguez'i başkan seçmesiydi. Ve üçüncüsü, Venezüella'da ekonomi için her şey demek olan ve bugüne kadar kolektif kapitalist devlet mülkiyeti altında bütün burjuva sınıfı koca bir meme gibi doyan devlet petrol tekeleli PDVSA'ya el atması oldu.

Sonrası, herkesin iyi bildiği bir öykü: PDVSA'da patlayan çelişkiler, karşı-devrimin askeri darbesi, darbenin yığınların tarihi inisiyatifiyle geri püskürtülmesi ve bunun Chavez'e daha ileri adımlar atmak için vesile olması... Ama, her adımda çatışma, karşılıklı tehditler, yığınların sokak gösterileri, militarizmin ve bürokrasinin zorla kırılan direnci... kısaca devrimin derinleşmesi.

Nisan 2002, kritik bir dönemç oldu. ABD'nin desteğindeki askeri darbe ile başkanlık koltuğunu kaybeden Chavez, emekçi yığınların kendiliğinden, tarihsel inisiyatifi sayesinde, 48 saat sonra bu makama yeniden oturdu. Bu tarih aynı zamanda siyasi iktidar yapısında, yani bürokrasi ve militarizmde, tekeli burjuva egemenliğin kırılıp, kocaman bir çatlağı ortaya çıktığı tarihtir. Denilebilir ki siyasi iktidar üzerindeki tüm sınıf dengeleri değişmiştir. Halk, bu egemenlik aygıtının bir kısmını kırdı ve yine bir kısmına bu sayede egemen oldu. Halkın demokratik devrimi, tamamlanabildi mi? Hayır. Bu sürecin tamamlanması demek, bilimsel anlamıyla "bütün iktidarın" emekçilerin ellerine geçmesi demek. Yani, salt siyasi alanda değil, iktisadi alanda da tekellerin egemenliğinin maddi temellerini ortadan kaldırmak, tekeli şirketlere, fabrikalara, bankalara, topraklara ve ulaşım-haberleşme araçlarına el koymak. Nisan 2002, bütün sınıf dengelerini altüst ederek, bir dizi devrimci gelişmeye yol açtıysa da, Chavez, "bütün iktidarı fethetmek" konusunda, bir silahlı ayaklanmayla değil, bir seçimle gelmiş olmanın güçsüzlüğünü yaşıyor. Sonuçta, bir devrimin halka neden gerekli olduğunun güçlü bir kanıtı.

Eğer Chavez, salt biçimsel demokratik değişimlerle kalsaydı, bugün iktidarı pekiştiren referandumu, emperyalist ve işbirlikçi tekeli sermayenin muazzam maddi gücü karşısında kazanamazdı. Fakat o, evet, bu adımlarla kalmadı. Bir dizi devrimci gelişmeye yol verdi. Darbenin soruşturulmasından sonra, bürokrasi ve militarizmi güçten düşüren adımlar attı. Tüm yoksul mahallelerde, buraların toplumsal sorunlarını halletmek konusunda, biçimsel değil, gerçek bir oriri-

teyle donatılan "Bolivarcı Gruplar" ve komiteler oluşturdu. Kısa sürede milyonlarca emekçiyi kapsayan bu komiteler, milislerle desteklendi. Dahası, orduyu, yoksul halkın bu komiteleriyle yakın ilişkiye soktu. Askerler ve alt düzey subaylarla, bu komitelerin ve yoksullarla ilgili yürütülen tüm toplumsal faaliyetlerin içinde etkin görevler verdi. Bu sonuncusu, militarizmi ve burjuva egemenliği silahlı güçler içinde kırıp parçalamak açısından, muazzam bir deneyim oluyor. Ancak, burjuva devletin bir ordusu, alttan gelen büyük devrimci baskı ve üstten gelen ayrıştırıcı baskı ona eşlik etmeksizin, salt demokratik yollardan çözülemez. Sokakları dolduran milyonlarca yoksulun tarihi inisiyatifinin estirdiği devrimci rüzgar, kışlaların kapılardan, karanlık koridorlarından sızarak, orduya bir "taze bahar havası" taşıyor. Öte yandan, burjuvaziye satılmış, yozlaşmış ve züppeleşmiş komutanların karşı-devrimci emirleriyle, Chavez ve ona bağlı alt düzey komutanların "halkla bütünleşme" çağrıları arasında sıkışan ordunun disiplin temeli ve emir-komuta zinciri dağıldı. Reformizmin, seçimlerle elde edilen bir zaferin sadece küçük bir adım oluşturduğunu, bir dizi devrimci gelişme olmaksızın, kazanılan bu zaferin de gelip geçici olacağını anlayabilmesi için, bu deneyimden ders çıkarıp çıkarmayacağını bilemiyoruz. Ama Venezüella emekçi hareketi, burjuva orduyu kazanmak için, salt yasalının, genelgelemin yetmediğini kavramış görünüyor.

Bürokrasinin ise her adımda direnişi devam ediyor. En zengin %1'in, ülkenin topraklarının %60'ına sahip olduğu Venezüella'da Chavez, devlete ve büyük malikanelere ait olan, ama kullanılmayan toprakları, köylülere dağıtmaya başlayınca, yerel mahkemelerin burjuva uşağı yargıçları, bu gelişmeyi engelleme yoluna girdiler. Öte yandan başkent valisi, Chavez karşıtı eylemlere destek vermeye, emri altındaki polisleri emekçilere karşı kullanmaya devam ediyor. Geçen Mayıs ayında Chavez'e karşı bombalı bir suikast girişimi oldu. Olayın suçlusu, karşı-devrimci başkent polisi teşkilatında korumaya alınmıştı, Chavez yanlısı ulusal muhafız güçleriyle çatışma çıktı.

Demek ki Chavez ve Venezüella deneyimi, silahlı bir ayaklanmayla değil, seçimle başlayan bir halk devrimi sürecinin, hiç de sancısız, risksiz geçmeyeceğini; tersine, birincisine oranla, tüm maddi olanaklarını elinde tutmaya devam eden burjuvazinin -elindekiler zorla alınmadıkça asla vazgeçmeyeceği- sayısız karşı-devrim girişimleri karşısında, emekçi hükümetin her an yenilme ve ezilme tehlikesini daha çok barındırdığını; sonuç olarak, bir devrim sürecinin, eğer öyle adlandırılarak suçlanabileceyse, "en macera-

ci" biçimini bize gösterir. Chavez, bir silahlı halk ayaklanması yoluyla tüm bürokratik ve militarist aygıtı dağıtıp, halkı burjuvazinin bütün maddi ve siyasi iktidarına el koyma yoluna sokmak yerine, emperyalizmin müdahale tehditlerini savuşturabilmek için, biçimsel bir demokratik yol izleyerek, yeterince cesaretli ve kararlı olmayan adımlar atarak, esas bunu yaparak, emekçilerin tarihi devrimci inisiyatifini belirsiz bir maceraya sürüklemiş oluyor. Son referandum kararı, böyle bir maceraydı.

Neyse ki ucuz atlatıldı. Çoğunun sahte olduğu mahkemeler tarafından tespit edilen imzalarla burjuvalar, ülkeyi aylarca oyalayan bir referandumu Chavez'den kopardılar. Referandum'un yarattığı politik ortamdan, Chavez kadar, burjuvalar da yararlandılar. Ve, ellerinde büyük maddi imkanları, emekçilerin bilincini bulandıran yaygın haberleşme araçları bulunduğu sürece, geleneksel toplumsal ilişkilerini kullanarak burjuvazi, artık ustası olduğu bu seçimler alanında kendi gücünü pekiştirmek için yararlanmasını her zaman bilir. Bu yılın başında burjuvazinin iki ay boyunca sürdürdüğü "genel grev", başarısız olmuş ve onun gücünden çok şeyleri alıp götürmüştü. Referandum, burjuvazi için bir son değil, daha cüretli adımlar atması için bir sıçrama tahtası olabilir. Son çarpışmadan önceki son barışçıl durak.

Artık Venezüella'da devrimin, tüm barışçıl yöntemleri bırakıp "bütün iktidar"ı ele almaya zorlanacağı bir aşamaya gelmiş bulunuyoruz. Bu aşamadan geçmek kaçınılmazdı. Referandum, bu kaçınılmaz çatışmayı, uzaklaştırmadı, aksine daha da yakınlaştırdı. Zaten, demokrasi denen şey, proleter iç savaşı daha hızlı olgunlaştırmaktan başka ne işe yaradı ki?□

SOSYAL GÜVENLİKTE VARLIK-YOKLUK SAVAŞI

Dünya Bankası'ndan efendiler, Türkiye'ye teşrif ettiler ve buyurdular: “*Sosyal güvenlik sisteminiz çok cömert*”. SSK hastanelerinde ilaç ve tedavi kuyruklarında sıralarını beklerken ölenlerden, aldığı emekli maaşının üçte ikisini sadece kiraya verip açıklıkla pençeleyen emekçilerden, bu zevatin elbette haberi var. Anlaşılan DB, yavaş bir ölüm değil, hızlı ve toplu bir katliam istiyor. Direktör Varkink'in “*pek cömert*” bulduğu bir başka şey, düşük emeklilik yaşı. İşçi sınıfı, yaşam hakkını doğrudan elinden alan bu sözlerin, yalnızca sözde kalmadığını bilmeli.

DB'nin başlama vuruşundan sonra, bütün burjuva çevreler, varolan “sosyal güvenlik” sistemine karşı bir saldırı başlattılar. SSK, Bağ-Kur ve Emekli Sandığında oluşan açıkları kapatmak için aktarılan paraların, Gayri Safi Milli Hasıla'nın %5'ine ulaştığını, bunun tüm ekonomiyi krize soktuğunu ve sürdürülebilir olmadığını tekrar etmeye başladılar. 2003'te aktarılan açık kapatma tutarı 16 katrilyonken, bu rakam 2004'te tam 19 katrilyona çıkacak. Gerçekten de, kapitalist düzen içinde sürdürülemez olan bu açığı, kimi hükümetlerin (şu ünlü neo-liberalizm suçlamaları) ve bürokratların yolsuzluklarına bağlamak kolaycılığı, işçi sınıfını fena halde yanılgıya düşürür. Olguyu bütünlüğü içinde, diğer olgularla ilişki içinde irdelemek gerekiyor.

Küresel İç Savaşın Gelişim Yolu

Dikkat çekici bir durum, şudur: Emperyalist ve bağımlı kapitalist ülkelerde aynı zaman dilimi içinde, sosyal güvenlik alanının ortadan kaldırılması gündeme geliyor. Şu günlerde, Almanya'da Schroder, İtalya'da Berlusconi, ABD'de Bush, işçiler üzerinde aynı baskıyı uyguluyor. Evrensel gazetesinin haberine göre, Mercedes Benz'in başkanı, küreselleşmenin önündeki en büyük iki engeli sıralıyor. Birincisi sosyal güvenlik ve ikincisi demokrasi. Bu emperyalist ülke tekelinin sözcüsünün ağzından dökülenler derin bir gerçeği ifade ediyor. Sermaye işçi sınıfının sadece sosyal haklarını değil, tüm sınıf gücünü de hedef tahtasına oturtuyor. Gerekirse, açık terörist yöntemler kullanmaya hazır. Sermayenin, böyle bir gücü alt edebilmesi için, ona küresel düzeyde bir iç savaş açması gerekiyordu. Sosyal güvenliğin ortadan kaldırılması, sermayenin proletaryaya karşı

başlattığı küresel iç savaşın bir parçasıdır. Ve bu nedenle, küresel iç savaşın bir mücadele alanıdır. Sermayenin, hem emperyalist ülkelerde, hem de bağımlı ülkelerle aynı dönemde sosyal güvenliğe saldırmasının arkasında yatan neden budur.

İşçi sınıfı; sağlık, hastalık, ölüm, yaşlılık ve malullük için güvence talebiyle yükselttiği mücadelesini, 1917 Ekim devriminin yarattığı büyük devrimci depremler ortamında kazandı. Rusya'daki ilk örneği izleyen proletarya, silahlı ayaklanmalarla emperyalist merkezleri sarstı. Burjuvazi, proleter iç savaşın zaferini engellemek için, sosyal güvenlik de dahil, bir dizi hakkı işçi sınıfına tanıdı. Bağımlı kapitalist ülkelerde sonradan gelişen modern sanayi, dünya proleter devrimine yeni müfrezeler ekledi. İşbirlikçi burjuvalar, proletaryanın toplumsal devrimini önlemek için, bu ülkelerde de sosyal güvenlik şemsiyesi kurdu. Denilebilir ki, sosyal güvenlik dünya proleter devrim hareketinin bir yan ürünüdür. Küresel iç savaşta işçi sınıfının devrim gücünü yok etmeye çalışan burjuvazinin, sosyal güvenliğe özel önem vermesi boşa değil.

Sisteme Dar Gelen Sosyal Güvenlik

Burjuvazinin sosyal güvenliği ortadan kaldırmaya çalışmasının ikinci nedeni, onun artık kapitalist biçim altında yürütülemeyecek hale gelmesidir. Bugüne dek sosyal güvenlik, sanıldığına tersine “kamu yararına” değil, burjuvazinin yararına yürütülmüştür. Sürekli gözden kaçan bu soygun biçimini açığa çıkartmak gerekiyor.

Bu alanda kapitalist sistem nasıl işliyordu? Milyonlarca çalışanın ücretinden yapılan kesintilerle, muazzam miktarlara ulaşan nakit para, bankaların kasalarını doldurdu. Çalışanların sayısı, emekli olanların ve sosyal yardım alanların sayısını kat kat aştığı, modern sanayinin gelişme dönemlerinde, bu paralar, sürekli artan birikimle burjuvaların hizmetine sunuldu. Ucuz krediler biçiminde özel şirketlere dağıtıldı. Böylece, bir cebinden çalıştırdığı işçinin sigorta priminin kendi payına

düşen kısmını ödeyen patronlar, bunun kat kat karşılığını kredi olarak öbür cebine doldurdu. Kapitalist devlet, bütçe açıklarını sosyal güvenlik paralarıyla yamadı. Çalışanlar ve sigorta primi ödeyenlerin sayısı, emekli olanlardan daha fazla olduğu sürece sosyal güvenlik sistemi, koca bir meme gibi, en çok kapitalistleri ve onun devletini besledi.

Bu sosyal-güvenlik sisteminden işçi sınıfının kazancı, sermayenin kazancı yanında devede kulak kalır. Bir örnek, bu durumu açıklamaya yeter. Dr. İlker Belek, bir SSK'lı için yapılan yıllık sağlık harcamasının 50 dolar olduğunu hesaplıyor. Peki, aynı sisteme bir işçinin katkısı nedir? 1 Temmuz 2004 itibarıyla, 444 milyon maaş alan sigortalı bir işçi, 62 milyonu her ay "SSK primi işçi hissesi" olarak devlete veriyor. Yani ayda 40, yılda 480 dolar. [Geçerken belirtelim: Dr. Belek, Millî Savunma Bakanlığı bünyesindeki personele, yıllık 400 dolar sağlık harcaması yapıldığını belirtiyor. İşçinin kanı, generallere serum ve vitamin oluyor] Aradaki farka bakın.

İşçi sınıfı, mücadelesiyle burjuvaziye zorla kabul ettirdiği sosyal güvenlik haklarını ne kadar kullanabiliyor? Bu da ayrı bir sorun. SSK'da toplanan paralarla, tüm Türkiye'de sadece 26 hastane açıldı. Milyonlarca sigortalı çalışan bu hastanelere hücum etti. Böylesine yetersiz bir alt yapıyla, kazanımlı sosyal hak ne kadar kullanılabilir? Sosyal bir hakkın kullanımı, sosyal bir alt yapıyı gerektirir. Ameliyata üç yıl, röntgene altı ay sonraya randevu veren bir sistemde, hangi sosyal haktan bahsedilebilir. Hastalanan işçiler, çoğu kez tedavi bile edilmeden, sadece bir serum ya da aspirinle iyi olmaya zorlanırken, gerçek bir sağlık sisteminden bahsedilebilir mi? Kapitalizm altında her hak gibi, bu da, sürünme hakkından ibarettir.

Akla gelen soru şu: Madem genel sosyal güvenlik, burjuvazinin yararlandığı bir sağmal inekti, neden şimdi onu kesiyor? Cevap, sermaye birikiminin geldiği aşamada. Sanayi üretimi, tekelleşme, yoğunlaşma ilerledikçe, yeni makinelerle daha az işçi çalışmaya başladı. İşsizlik büyük oranlara ulaşmış, süreklileşince, çalışanların önemli bir kısmı, sigortasız çalışma koşullarına boyun eğdi. Yani, sistemi besleyen esas kaynak, prim ödeyen işçi sayısı sürekli azalırken, bu sistemden yararlananların ve emeklilerin sayısı sürekli arttı. Türkiye'de, emekçi sayısı, SSK'da 4 milyondur. Aynı rakam, örneğin İtalya'da, 18 milyondur.

Türkiye'de SSK, 13 katrilyon prim geliri toplarken, sadece emekçilere 14 katrilyon maaş ödemesi yapmış. İşsizlik çoğaldıkça, buna paralel olarak ücretlerin ortalama seviyesi düştükçe, aradaki makas daha da açılıyor. Kapitalizmin bağrında yeşeren bu "uzlaşmaz çelişki" nasıl çözüm bulacak? Burjuvazinin çözümü, onu yok etmektir.

Fransız burjuvaları, emeklileri yokeden bir çözüm bulmuş. Fransa'da yaşlılık ve sağlık sigortası birbirinden ayrılmıştı. Yeni emekliler, sağlık hizmetlerinden yararlanmak istiyorlarsa, bedelini tümünden ödemek zorundalar. İki yıl önce bu bir toplu kırımın nedeni oldu. Aşırı sıcaklar yüzünden 3 bin yaşlı insan, sağlık sistemine ödeyecek parası olmadığı için öldü.

ABD'de daha ahlaksız bir yöntem uygulanıyor. Eğer işçi çalıştığı yerden atılırsa, ya da işyeri kapanırsa, o güne dek ödediği primler de buhar oluyor. Eğer şansı varsa, başka bir iş bulduğunda, prim ödeme günleri sıfırdan başlıyor. Şimdi ABD

işçi sınıfı, bu cehennemi yaşamamak için direnmiyor.

Ölüm Yasası Yolda

Türkiye'de Kasım ayında yeni bir "sosyal güvenlik" düzenlemesi yapılacak. Burada esas, artık kapitalist sınırlar içinde sürdürülemeyen sosyal sigortayı tasfiye etmektir. Elbette burjuvazi bunu, ilan ederek değil, dolaylı yollardan hazırlıyor. Birincisi, emeklilik için asgari prim ödeme günü 9000'e çıkarılıyor. Çalışma saatlerinin yükseldiği, emek yoğunluğunun arttırıldığı, buna karşılık sefalet ücretinin daha da düştüğü çalışma koşullarında, eğer bir işçinin yaşam süresi el verirse, onu, çoğunluğu hastanelerde sıra beklemekle geçecek, kısa bir emeklilik bekliyor. İşçilerin dediği gibi, bu "mezarda emeklilik"tir.

Bir diğer tasarıya göre, eğer patron ölürse ya da iflas ederse, onun üzerine düşen SSK prim borçlarını çalışan işçiler ödemek zorunda. Patron SSK borcu, işçinin sırtına yükleniyor. Ödemeyen, emekliliğini unutsun. Son düzenlemeler ayrıca, sağlık güvencesini, fiilen paralı hale getiriyor, tıpkı Fransa'daki gibi. Ve nihayet, emekli maaşları kademeli olarak düşürülüyor. Sonuç, sosyal güvenliğin fiilen ortadan kalkmasıdır. Çalışan işçi, emekli olmak için yıllar boyu prim ödemeye devam edecek, ama sağlık hizmetlerinden ancak bedelini ödeyerek yararlanacak. Eğer şanslıysa ve emekliliğini hak edecek kadar yaşarsa, bu kez onu sadaka düzeyinde bir maaş bekliyor olacak.

Kasım ayında yasalaşması düşünülen bu saldırıya karşı, işçi sınıfı nasıl bir mücadele hattı izlemelidir? İşçi sınıfı daha şimdiden bunun "mezarda emeklilik" olduğunu bilincinde. Son yıllarda en kitlesel ve en öfkeli gösteriler, bu konuda patlak verdi. İşçi sınıfı bilmelidir ki, kapitalist sistem altında kalındığı sürece, sosyal güvenlik kağıt üzerinde değil, ama fiilen ortadan kalkacaktır. Sosyal güvenlik, kapitalist sistemin sınırlarına sığmıyor. Bu sorun proletarya için ne denli bir ölüm-kalım sorunuysa, burjuvazi için de öyledir. Mücadele sert geçecek, uluslararası çapta cerayan eden bu kavganın bir parçası olmadan, en enternasyonal bir eylem hattı olmadan, kağıt üstünde bile olsa, kazanma şansı olamayacaktır. Kaldı ki, kapitalizm varlığını sürdürdükçe, bu alandaki kazanımlar her zaman iğdiş edilmiş, biçimsel ve fiilen kullanılamaz olacaktır.

Öyleyse işçi sınıfı, boşuna kavgaya vermek istemiyorsa, geleceğine bir güvence sağlamak istiyorsa, kapitalist sistemin yıkımını hedefleyen bir kavgaya girmelidir. Proletaryanın devrimci sınıf partisinin uzunca bir süredir dile getirdiği gibi; işçi sınıfının yaşamsal sorunları artık bir devrim sorunu haline gelmiştir. İşçi sınıfının büyük kütlesi, şimdi bu gerçeği kendi gözleriyle görme imkanı bulacaktır. Yeter ki onların bu konudaki bilinçlerini keskinleştirip aydınlatalım. Ve onlara, devrim sadece gerekli değil, ama olanaklı olduğunu da anlatmak gerek. Böylece, giriştikleri kavgada daha da kararlı ve güvenli olacaklardır.

Kapitalist biçim altında kaldığı sürece toplumsal gelişim, artık işçi sınıfını yok oluş tehlikesiyle karşı karşıya getiriyor. Eğer devrimi gerçekleştirmezse, yok oluş onun cezası olacak.□

“Talebimiz 3-5 Kuruş Değil”

İstanbul'da Toplu İş Sözleşmeleri'nde anlaşma sağlayamayan belediye işçileri, 23 Ağustos'ta greve çıkmaya karar vermişlerdi. Greve başlayacak 6 belediyeden 5'inin 22 Ağustos'ta sözleşme imzalamasının ardından yalnızca DİSK/Genel-İş Sendikası'na bağlı Bahçelievler Belediyesi işçileri greve çıktı.

Biz de 24 Ağustos günü belediyenin Yenibosna'daki Atölye Müdürlüğü'ne giderek grevdeki işçileri ziyaret ettik. Grevin henüz ikinci gününde olan işçilerle bir sohbet gerçekleştirdik.

“Bizim istediğimiz enflasyon oranında zam. Onlarsa henüz hiçbir teklifte bulunmadı ki pazarlığa oturalım. Dün sabah 08.00'e kadar bekleidik anlaşma yapılması için, olmadı, biz de greve başladık. Şimdi 390 kişi grevde. 40 kişi de yasalar gereğince çalışıyor. Yani bütün belediye personeli grevde.” Diyor konuştuğumuz işçilerden biri.

“Bazıları işçileri insan olarak görmüyor. İşçileri birbirine düşürüyorlar. Bizim 1 milyar 400 milyon lira ücret aldığımızı, gene de greve çıktığımızı söylüyorlar. O zaman halk işçiye düşman oluyor, hala mı zam istiyorlar diye. Bu ülkede açlık-yoksulluk sınırı 1 milyar 400 milyon olarak belirleniyor, ama gene de halkı kıskırtıyorlar. Basın ise bu işçi eylemlerini hiç vermiyor. Geçen sene buraya Hak-İş geldi, işçileri böldüler, yetki karmaşası olduğu için 1-2 sene sözleşme yapamadık” diyor bir başkası.

“Biz burada sadece işkembe pazarlığı yapmıyoruz, talebimiz 3-5 kuruş değil. İdari taleplerimiz var. Bunlardan ödün vermeyeceğiz. Türkiye'de ilk defa iş güvencesine ilişkin maddeler Bahçelievler Belediyesi'nin sözleşmesinde var.

“Bahçelievler Belediyesi işçileri, İstanbul belediyelerinin içinde en sağlamdır. Mücadeleyi bırakmayacağız. Bizi bölemeyecekler. Mücadelemiz devam edecek. Kazanılmış haklarımızı kaybetmek istemiyoruz. İstanbul'da bir tek burası kaldı. Bahçelievler işçisi bilinçli ve kararlı.” Diyen işçi önemli bir noktaya parmak basıyor. Bunun sadece bir ekonomik eyle olmadığını vurguluyor.

Bu sohbetin ardından işçiler dergimizi de bırakarak Belediye Başkanlığı önündeki işçilerin yanına gitmek üzere vedalaştık. Arkadaşlarla biraz daha yürüdükten sonra Şirinevler'de bulunan belediye başkanlığı önüne geldik. Burası epey kalabalıktı. Grevdeki işçilerin çoğunluğu ve sendika yetkilileri de buradaydı. Biz de hem işçilerle, hem de sendika yetkilileriyle sohbet etme imkanı yakaladık.

Burada henüz Sarıyer, Bağcılar, Beşiktaş ve Beyoğlu ilçeleri belediyelerinde sözleşme imzalanmamış olduğunu öğrendik. Bu belediyeler henüz görüşme aşamasındalar. Burada Genel İş 6 Nolu Şube Başkanı Zeynep Ergin'le sohbet etme fırsatı yakaladık:

“Biz enflasyon oranında zam ve idari haklarımızı istiyoruz. İs-

tanbul'un diğer belediyeleri %15 zamlı sözleşme imzaladılar; biz kaldık. Ancak henüz 4 belediyede daha görüşmeler sürüyor. Şu an belediyemizde 8 grev kırıcı işçi var. Bunlar; şu anki yönetimin işe aldığı insanlar. Onlara çalışmak zorunda olmadıklarını, greve katılmalarının hakları olduğunu, böyle sürerse grev kırıcı olduklarını, hatırlattık. Toplu sözleşme sonrası sözleşmede yer alan haklarından yararlanamayacaklarını söyledik.” Diyor Zeynep Ergin

“Grev kararı almadan önce defalarca görüşmeye çalıştık. 5,5 aylık toplu sözleşme için görüşmeler yapıldı.”

“Bu ülkede hepimiz 9 aylık olarak doğuyoruz, hepimizin aynı şekilde yaşamaya hakkı var. Memur, mühendis, müdür; onlar da aynı işi yapıyorlar; biz işçilerin onlardan nesi eksik. Onlar okumuş, masa başında çalışır; biz okuyamadık, onların sokaklarını kanalizasyonlarını temizleriz. Onların sahip olduğu haklara sahip olmamız çok mu görülmüyor?”

“Görüşmeler idari konularda ve sosyal haklarda tıkanıp. Çünkü sorun sadece para sorunu değil. Asıl tıkanılan maddeler temsilcilik, disiplin yönetmeliği vb oldu. Bunlar yeni yasaya göre düzenlemek istiyorlar.”

“Mesela belediyenin araçları eski araçlar. Onlar bu araçlarla olacak kazaların bedelini işçiye-şoföre yıkacaklar. Biz 'araçları yenileyin, biz de bu maddeyi kabul edelim' dedik. O araçların trafiğe çıkması bile doğru değil. Esnek çalışmayı getirmeye çalışıyorlar. Ceza disiplin yönetmeliğinde işten atma maddelerini değiştirmek istiyoruz. Canı istediği işçiyi atamamalı. Biz görüşmeler sırasında sadece son iki görüşmede parayı görüştük, asıl bu maddelerde tıkanık.”

“Anakent Belediyesi'nde Belediye-İş'te sözleşme imzalanması bizi olumsuz yönde etkiledi. Ama bizim sahip olduğumuz haklar; onlarunkinden daha yüksek.”

“Bahçelievler işçileri mücadeleciler, sonuna kadar gider; dayanır. Bu grevdeki ikinci günümüz, bu grev böyle geçmeyecek. Mücadeleyi yükselteceğiz. İpler koptuğunda mücadele tarzı değişecek. Bizde hiç grevden kaçan olmadı. İzinde olanlar da dilekçe verip işbaşı yaptı ve greve katıldı.”

Bu sohbet diğer işçilerin, sendikacıların da katılımlarıyla sürdü. Üzerinde “Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği” yazılı dövizlerimizi açtığımızda orada bulunan polisler gelip müdahale etmek istediler. İşçi sınıfı ve emekçilerin mücadelelerinin siyasallaşması onları o derece korkutuyor ki, devrimcilerin sınıfla kaynaşmasının önüne geçmeye çalışıyorlardı. Ancak istediklerini yapmayı başaramadılar. İşçiler buna izin vermediler, bizi sahiplendiler. Ve sohbetimize devam ettik. Daha sonra işçi arkadaşlar bizi uğurladılar. Bizide onları mücadelelerinde yalnız bırakmayacağımızı, mücadelelerinin her safhasında onların yanında olacağımızı söyleyerek oradan ayrıldık.

YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!

YENİ BİR ENTERNASYONAL İÇİN

Kapitalizm, ulusları ve ulusal sınırları yaratmış olmasına rağmen, asla ulusal bir olgu olmadı. Doğuşuyla birlikte burjuvazi, dünyada ayak basmadık yer bırakmadı. Eskiye ait ne varsa, acımasızca eleştiriden geçirdi. İnsanlığı binlerce yıl süren uyuşukluktan kurtardı. Yerel, yalıtılmış ne varsa hepsine son verdi; ülkeleri, tek bir zincirin halkaları gibi, dünya emek ve mal pazarının parçaları haline getirdi. Ulusları ve ulusal sınırları yaratan kapitalizmin, bu sınırları parçalamak zorunda oluşu bir çelişkidir, ama aynı zamanda bir olgudur. Kapitalizmin bu yönünü Marx, daha Manifesto’da çarpıcı şekilde betimlemiştir.

Burjuvazi, dünya sahnesine, kendi mezar kazıcısı proletarya ile birlikte çıkar. İş pazarını (emek ve mal pazarını) güvenceye almak için gümrük duvarlarıyla ulus’u çeviren, ama aynı zamanda dış pazarlara açılmak için başkalarının gümrük duvarlarını delen sermaye, bu evrensel özelliğiyle, dünyanın her yanında proletarya ile karşı karşıya geldi, savaşa tutuştu. Zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi olmayan işçi sınıfı, ulus ve vatan bağından da yoksundu. Onun, burjuvazi ile savaşımı, ilk elde “kendi” ülkesinin egemen sınıfıyla kapışmak zorunda oluşu nedeniyle, salt biçimsel anlamda, ulusalı. Özünde ise, tüm dünyada, sınıf kardeşleriyle birlikte, dünya sermayesine karşı mücadele etmek zorundaydı. Bu yüzden, “işçi sınıfının vatani yoktur” dendi. O, tüm sınırlar ötesinde, uluslararası işçi sınıfının bir parçası/müfrezesi olarak savaşıma girmek, uluslararası dayanışmada bulunmak zorundaydı. Manifesto, bu gerçeği “Bütün ülkelerin işçileri, birleşiniz” şiarıyla ifade etti.

Bu yönüyle işçi sınıfı, mücadeleye, başlangıçta dar ulusal sınırlar içerisinde girişmişse de, kısa sürede enternasyonal ha-

reket etmenin önemini kavradı. Burjuvazinin onu hapsedmek istediği dar ulusal sınırları reddetti.

Daha marksizmin doğuşundan önce, henüz emekleme dönemindeyken bile, işçi sınıfının hareketi enternasyonal özellikler taşıyordu. (Örneğin Babeuf’un “Eşitler Komposu”nda bile enternasyonal izler bulmak mümkündür.) İlk Marksist parti olan Komünistler Birliği, bileşimiyle, programıyla tam bir enternasyonal yapıdaydı. Avrupa’yı sarsan 1848 Devrimleri, proletaryanın enternasyonal hareketini içeriyordu. Ama, proleter enternasyonalizminin, pratik dönüştürücü güç olarak tarih sahnesine çıkışı, I. Enternasyonal ile oldu.

Proleter Enternasyonalleri

1848 Avrupa Devrimlerinin yenilgiyle fiziki güç kaybeden proleter hareket, uzun bir durgunluk dönemine girdi. Bu arada işçi sınıfının bilimsel silahı, Marx ve Engels tarafından hızla yetkinleştiriliyordu. 1864’te, işçi sınıfı, uluslararası bir örgüt etrafında birleştirildi. “Uluslararası Emekçiler Derneği” (I.Enternasyonal), bu tarihte Londra’da kuruldu. Birinci Enternasyonal, Marx’ın önderliğinde, işçi sınıfının sermayeye karşı, devrimci saldırılarını örgütlemek için eğitildiği bir yapı oldu. Bu enternasyonal, marksizmin işçi sınıfı arasında kök salmasını sağladı. Ve ünlü Paris Komünü (1871), I.Enternasyonal’in manevi çocuğu olarak dünyaya geldi. Birinci Enternasyonal fiili olarak 1872’de, resmi olarak ise, 1876’da, görevini tamamlamış olarak sona erdi. Marksizm, uluslararası proletarya arasında kök salmış, kapitalizmin yeni coğrafyalarda egemen olmaya başlamasıyla işçi sınıfı cephesi sürekli büyümüştü. Koşullar değişiyordu; yeni enternasyonal kesinlikle birincinin başladığı yerden başlamayacaktı işe. Yeni enternas-

yonel, işçi sınıfının kitlesele/yığın örgütü olarak ve kesinlikle Marksist bir yapı olarak doğacaktı.

1889’da, yığinsal işçi partilerinin bir araya gelmesiyle, II. Enternasyonal kuruldu. Sınıflar savaşımının “barışçıl döneminin” ürünüydü II.Enternasyonal. Ve geniş tabanlı Marksist örgütlenmelerin yaratılması, onun en büyük katkısı oldu. 20. yüzyılın başında kapitalizm, tekelleşmeye, emperyalizme evrildi. Artık savaşlar dönemi başlıyordu. Geniş yasal imkanlardan beslenen yığinsal partilerden kurulu olan II.Enternasyonal, ilk büyük sınavında, 1914-1918 Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında, yüz kızartıcı bir şekilde iflas etti. “Yasalığın meyvesi” olan oportünizm, sosyal-şovenizm, burjuva ve küçük burjuva sosyalizminin sapma görüşleri, II. Enternasyonalı iflase götürdü. Bu çizgiyi sürdürenler, bugün sosyal demokrasinin (hatta bizim CHP’nin de) üyesi bulunduğu “sosyalist enternasyonal” olarak yollarına devam ediyorlar.

Birinci Emperyalist Savaşta II:Enternasyonal’in önderlerinin ihanet ve döneklilikleri,devrimci marksizmde ısrar edenlerin, devrimci proletaryanın yeni enternasyonalini oluşturma arayışlarına yönelmelerini getirdi. 1917 Ekim Devrimi, yeni bir enternasyonal için uygun şartları yarattı. 1919 Mart’ında, Moskova’da III.Enternasyonal (Komünist Enternasyonal, Komintern) kuruldu. Ve açılış konuşmasını bizzat Lenin yaptı. Artık proleter devrimler çağı başlamıştı. Proletarya, pratik olarak kendi diktatörlüğünü kurmuş, insanlığın kapitalist boyunduruğu çıkarıp atma göreviyle karşı karşıya olduğu, pratik olarak ortaya konmuştu.

Komintern, yaklaşık çeyrek yüzyıl boyunca dünya proletaryasına ve ezilen halklara yol gösterdi. Proletaryanın dünya par-

tisi olarak, uluslararası işçi sınıfının mücadelesinin kolektif çözüm yeri oldu. Ve tabii bu özelliğiyle uluslararası sermayenin bir numaralı düşmanı haline geldi. Komintern, her kıtada işçi sınıfının mücadelesini örgütledi; ezilen ulusların kurtuluş mücadelelerinde yol gösterici oldu. Zengin teorik ve pratik birikimiyle, uluslararası komünist hareketi ve işçi hareketini, bir maestro gibi yönetti. II. Dünya Savaşı pratik faaliyetleri engeller hale geldiği, ayrı ayrı komünist partilerin kendi ülke koşullarında mücadele etmeleri daha çok önem kazandığı için Komintern 1943'te feshedildi.

II. Dünya Savaşı sonrasında gerçekleşen devrimlerle, dünyanın 1/3'ü sosyalizme yöneldi. Yeni şartlarda proletaryanın enternasyonal hareketi, bir enternasyonal şeklinde değil, komünist ve işçi partilerinin karşılıklı haberleşmelerini sağlayan toplantılar şeklinde (Kominform) sürdü. Bu dönem, proletarya enternasyonalizminin zayıfladığı, devrimci içeriğinden soyutlandığı dönem oldu.

Değişen Dünya ve Komünist Hareket

Proletaryanın enternasyonal örgütü, dünya üzerinde yaşanan hızlı değişimi yakından takip etmek, geliştireceği politikalarla buna müdahale etmek göreviyle yükümlüdür. Ne yazık ki resmi komünist hareket, II. Dünya Savaşı sonrasındaki değişimi doğru çözümleyemedi. ABD KP'sinde Browder ile başlayan sağa savrulma, resmi komünist partileri bir bir etkisine aldı. Proleter enternasyonalizmi, devrimci enternasyonalizm, büyük oranda bürokratik formalitelere, kağıt üzerinde desteğe dönüştü. Küba KP'sini dışta tutarsak, resmi KP'ler büyük oranda enternasyonal görevlerini yerine getirmediler.

KP'lerin sosyal-demokrat partilerle ittifaklar kurarak sağa savruluşu sınıflar savaşımı arenasında bir boşluk yarattı. Bu boşluk, uzun yıllar küçük-burjuva radikalizmi tarafından doldurulmaya çalışıldı. Böylece silahlı mücadeleyle komünist hareket (dolayısıyla proletarya) arasında bir makas oluştu. Etkin bir Enternasyonal kurmaylıktan yoksun kalan uluslararası işçi sınıfı, devrimci imkanlardan gereğince faydalanamadı.

Bu boşluğun ve kopukluğun ortadan kalkması için, 20. yüzyılın son on yılına

kadar beklemek gerekti. Bir taraftan emperyalist-kapitalist sistemin derinleşen bunalımı ve çöküş süreci, uluslararası işçi sınıfını ileri atılmaya zorladı. Diğer taraftan, sosyalist ülkelerde meydana gelen karşıdevrimler, sosyalizme pamuk ipliğiyle bağlı olan küçük-burjuva radikalizminin ve çürümüş resmi KP'lerin siyaset sahnesinden silinmesini getirdi. Sosyalizm mücadelesinin gerçek sahiplerince, devrimci proletarya ve temsilcileri tarafından sahiplenilmesi zamanı gelmişti. Pratik hareket, bir kez daha teorik sorunu, teoriden önce çözüm noktasına taşımış oldu.

Yeni Evre ve Yeni Bir Enternasyonal

Bütün kıtalarda insanlığın kapitalizme başkaldırdığı bir dönemdeyiz. Kapitalist evrim, nihayetinde insanlığı bu noktaya getirdi. Üretici güçlerin önünde ayak bağı olan kapitalist kabuk, her noktadan zorlanıyor. İnsanlık, bu esaret zincirini parçalamak için ayağa kalkıyor.

Dünya ekonomisi hiç olmadığı kadar iç içe geçmiş durumda. Bütün ülkeler, bir zincirin halkaları gibi, sınıksız birbirine bağlanmış durumda. Artık hiçbir kapitalist ülke, kendi sınırlı "özgürlük" alanına sahip değil. Mali sistem, borsalar ve mal pazarı, her biri bir diğerini tetikleyecek denli birbirine bağımlı. Bu yüzdendir ki, herhangi bir ülkedeki bir olumsuzluk (borsa krizi, şirket iflasi, durgunluk vs.) hızla diğer ülkeleri etkiliyor. Kriz, bir salgın gibi çok kısa sürede diğer kapitalist ülkelerin kıyılarını dövmeye başlıyor. Ve biz, bu eğilimin her geçen gün, güçlendiğine tanık oluyoruz.

Öte yandan, her ülke işçi sınıfının çıkarları, dünyanın geri kalan işçi sınıflarının çıkarlarıyla sınıksız bağlı hale geliyor. Örneğin emperyalist ülkelerin işçi sınıflarının ücretleri, bağımlı ülkelerin işçi sınıflarının örgütlü mücadeleyle haklarını kazanmalarına sıkı sıkıya bağlı. Sermaye sürekli ucuz emek avında. Bağımlı ülke proletaryasının örgütsüzlüğü ve düşük ücretleri bu açıdan emperyalist ülke proleterlerinin ücretleri üzerinde baskı yapıyor. Ve emperyalist ülke işçileri, bu gerçeği çok iyi gördüklerinden, bağımlı ülkelerin mücadelelerine can-ı gönülden destekliyorlar. Basit bir ücret ve sosyal kazanım mücadelesi bile, artık, enternasyonal özellik gösteriyor. Uluslararası işçi sınıfını birbirine bağlayan bağlar, her geçen gün artıyor ve güçleniyor.

Bunun yanı sıra kapitalist toplum için-

deki çelişki ve çatışmalar da sürekli yoğunluk kazanıyor ve çeşitleniyor. Kapitalizmin yarattığı sosyal ve ekolojik yıkım, kadın cinsinin sürekli ezilmesi, ahlaki-kültürel yozlaşma... tüm hepsi insanlığın çok geniş bir kesimi için harekete geçirici sonuçlar yaratıyor. Gittikçe daha çok sefaletle itilen işçi nüfus, sayıları her geçen gün artan işsizler ordusu, doğanın tahribatından etkilenen geniş kesimler, özlem ve istekleri karşılamaya ve geleceksizliğe mahkum edilen genç nesil, sürekli yıkıma uğrayan orta sınıflar, üretim dışına sürülen yoksul köylülük (topraksızlar)... Kısacası dünya nüfusunun %80'i, kendilerine dayatılan bu yaşama karşı başkaldırıyor. Bu, sosyo-ekonomik temel, dünya genelinde çalışan nüfusun enternasyonal hareketini doğuruyor. İletişim ve ulaşım imkanlarındaki devasa gelişmeler, bu enternasyonal hareketin örgütlenmesinde büyük kolaylıklar sağlıyor. Çok yönlü çelişki ve çatışmalar, sermayenin uluslararası hareketine karşı güçlü bir uluslararası emek hareketini yaratmanın koşullarını da oluşturuyor. Bu maddi zemin, güçlü bir enternasyonal hareket için uygun şartları yaratıyor. Ama bu haliyle kendiliğinden gelişen hareket, bilimsel bir yönlendiricilikten yoksun olduğu müddetçe, başarı şansından uzak bir kozmopolitizmden başka bir şey yaratamayacaktır. Kapitalizmi aşmanın, mümkün ve zorunlu olduğu bugünün koşullarında başarı, ancak bilimsel sosyalizmin temel ilkeleri etrafında örgütlenecek yeni bir Enternasyonal tarafından sağlanabilir. Eski toplumu havaya uçuracak tüm yıkım güçlerini bağrında toplayan, onları güncel ve somut kapitalizmi aşma eylemine sevk eden, yeni toplumu yaratma işine seferber eden enternasyonal, komünist bir enternasyonal, her geçen gün daha yakıcı bir ihtiyaç haline geliyor. Bu hem yıkım güçlerinin eşgüdümlü hareketini organize etmek için, hem de kapitalist zincirin dışına çıkan ülkelerde sosyalizmin inşasına kaynak aktarmak, bu alanda uluslararası dayanışmayı örgütlemek için olmazsa olmaz. Çağımızın bu çok yönlü sorunları, uluslararası komünist hareketin geçmiş enternasyonal deneyimlerinin zengin birikimiyle biçimlenecek olan yeni bir enternasyonal tarafından çözümlenebilir. Her ülke komünistleri uluslararası komünist hareketin bir müfrezesi olduğu bilinciyle yeni enternasyonalı yaratmak için harekete geçmek zorunda. Önümüzdeki zorlu görevlerin en başta gelenlerinden biri budur. □

Zindanları Yıkacak, ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

Remzi Aydın Ölüm Orucu Eyleminin 434. Gününde

REMZİ AYDIN'IN MEKTUPLARINDAN...

"Gündemden Kopmayacağım"

"...Annemler sizi çok seviyorlar. Bunu her hareketlerinden görebiliyorum. Öteden beri annemler bizim arkadaşları hep sevmişlerdir ama bu son süreçte özellikle annemin sevgisi daha yoğun daha içten. Bunun giderek düşünceleri anlamasından onun da bizimle birlikte aynı geleceğe bakıyor olmasından kaynaklandığını düşünüyorum. Yani ben olmasam bile sizlerden kopabileceğini zannetmem. Yaşam, koşullar onları ileriyeye bu şekilde sıçratıyor. Ben Tekirdağ'da kalırken refakatçi olarak kalması iyi oldu. Yıllardır doğru dürüst konuşamamıştık onunla. 24 saat aynı mekanda kalınca sıkılmak şöyle dursun sabah 7'den gece 2'ye kadar sohbet ediyorduk. Hemen hemen her konuda. Bu da onun kafasındaki tüm soru işaretlerine yanıt bulmasına, duvarları yıkmasına neden oldu. Şimdi yaptıklarımı gördükçe o kadar çok seviyorum ki anlatamam. Devrim böyle ilerliyor işte. Buranın ziyaretleri kısıtlı olduğu için fazla konuşamıyoruz. Aslında annemle uzun sohbet etmeyi özledim. Her gelişinde sizi de unutmuyorlar sanırım. Son gelişlerinde size incir ve üzüm getirdiklerini anlatıyorlardı. Gayette güçlü duruyorlar. Bu

güç, bilinçlerinden geliyor. Bilinç sıçraması denilen şey de bu işte.

Bana gelince iyiyim. Zaten başka türlü düşünülemez. Havalara serinledikçe seviyorum. Yazı atlattım. Zaten bu yazı atlatırsam verelini 2005 diyorum.

Okuyorum, yazıyorum. Yoğunlaşma sorunu olsa da, ne yapalım olsun artık bu kadar. Kafa sağlam! Gündemi takip ediyorum. Daha çok radyodan takip ediyorum haberleri. Gündemden kopmayacağım. Çünkü en büyük gıdam ülkelerimizdeki ve dünyadaki bu gelişmeler... Ah kafayı toplayabilsem ne planlar ne projelerim vardı daha. Neyse, Venezuela'ya tekrar el atmak için zor tutuyorum kendimi. Yeni Latincilere yer açılınsın diye.

Canım yoldaşım, ben müsaadeni istiyorum. Herkese sevgi ve selamlarımı yolluyorum...

"Tüm Yoldaşlardan İsteğim
Marx'ı Lenin'i Okumaları"

"...Okumak güzel şey hevalim. Ben şu anda bile okumaya çalışıyorum. Senin de okumak için çaba sarfettiğini duymak sevin-

dirdi beni. Özellikle Lenin'i, Marx'ı oku yoldaş... Pek çok yoldaşta "anlayamam" kaygısı oluyor. Hayır! Lenin ve Marx, kitaplarını emekçiler okusun onlar anlansın diye yazmışlar. Ben inaniyorum ki her emekçi okur ve çok şey anlar. Ortalama solu bugünkü haline getiren Lenin'den Marx'tan uzaklaşmalarıydı. Dünyaları daraldı ve ayrılaştılar. Bizim, Leninistlerin gıdası ise Lenin'in, Marx'ın teorisi. Bu gıda tüm zorlukları en aşılmaz görünen engelleri aşmakta bize güç vermekte. Benim senden istediğim, kendine zaman yaratıp Marx'ı Lenin'i okuman. Bu, sadece senden değil, tüm yoldaşlardan isteğim bir şey. Her ne kadar çok yoğun koşuşturma olsa da yarım saat bir saat zaman yaratmalısınız. Böylece coşkulu gözüpekliliği ile öne çıkan canlarımız bilinçlerini de çelikleştireceklerdir.

Sevgili hevalim, bu yürüyüşü hiçbir zaman tek başıma benim yürüyüşüm olarak görmedim. Her zaman çevrem, siz yoldaşlarla çevriliydi. En büyük gücü de bundan aldım. Kolektifimizin, kararlılığı ideolojik-politik yetkinliği ve yoldaş sevgisi ile kuşatılmış halde devam eden bu yürüyüşümüz mutlaka sonuca ulaşacak. O büyük günün ben olmasam da benden sonrakilere mutlaka görecektir. Sibel'den Aysun'dan bu bayrağı devraldık. Bu inancı benden sonrakilere devredeceğim." □

FİLİSTİNLİ TUTSAKLAR YALNIZ DEĞİLDİR!

"Benim kanım bir tutam yağ yakar özgürlüğün ateşini" diyen Filistin halkının zindanlardaki yiğit savaşçıları, İsrail siyonizminin zindanlarda sürdürdüğü baskı politikalarına karşı iki haftadır açlık grevindeler. Filistinli tutsaklar koşulların düzeltilmesini, üzerlerindeki baskıların son bulmasını istiyorlar. İsrail devleti ise tutsaklara "isterlerse ölebileceklerini" söylüyor. İşi, açlık grevini kırmak için askerlerinin duvarların dışında ızgara yapmasına kadar vardırıran İsrail devleti, tüm dünyanın gözleri önünde saklamaya dahi gerek duymadan bu politikalarını savunuyor.

Ancak Siyonist İsrail devletinin unuttuğu bir şey var, o da hiçbir şeyin özgürlüğü için savaşan bir insanın iradesinden üstün olamayacağı... Tarihin en güzel yerinde son sözü hep direnenlerin söylediği ve söyleyeceği...

Bugün üzerinde yaşadığımız topraklarda süren Ölüm Orucu

bunu dünyanın bütün egemenlerine göstermiş durumdadır. Dünyanın bütün emperyalist-kapitalist ülkelerin, karşı-devrim ordularının karşısında büyük bir ölümsüzler ordusu duruyor. Yaşayarak ve yeri geldiğinde öterek devrimin nasıl büyütüldüğünü görmek isteyen herkes üzerinde yaşadığımız topraklarda süren Ölüm Orucu eylemine bakabilir.

Filistinli tutsaklar açlık grevinde. Onlar İsrail siyonizmine karşı yarım asırdan daha uzun bir süredir sürdürdükleri savaşımın şimdi bir başka cephesinde savaşıyorlar. İnaniyoruz ki, zafer onların olacaktır. Filistin halkı, özgürlüğü için bugüne kadar her şeyini ortaya koydu. Ortadoğu'da yanan bu devrim ocağını söndürmek için tüm gücüyle savaştı. Devrim Filistin halkının yüreğine işlemiştir; kimse onu oradan söküp atamaz. Bu büyük savaşında bizler her zaman Filistin halkının yanında olacağız. Yaralarımızdan birbirimize bağlı olduğumuz Filistin halkının yiğit savaşçılarıyla enternasyonal dayanışmayı yükselteceğiz.

YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ!

Y.E. Mücadele Birliği

BURJUVAZİNİN ZİNDANLAR POLİTİKASI EVRENSEL

Günlerdir basından takip ediyoruz, Filistinli tutsakların açlık grevine ilişkin haberlerini. Burjuvazi, dünyanın her yerinde “içeride istikrar sağlamadan dışarıda düzeni sağlayamayacağı” görüşünde. İsrail zindanlarında tutsak edilen Filistinli devrimciler yaşam koşullarının iyileştirilmesi, üzerlerindeki baskının kalkması için açlık grevine başladı. Birkaç haftadır süren açlık grevine katılım hızla artıyor. 500 kişiyle başlayan açlık grevi, diğer zindanlardaki tutsakların da katılımıyla 3 bine ulaştı.

Açlık grevleri, onlarca yıldır zindanlarda sürdürülen bir eylem biçimi.

1981 yılında Britanya zindanlarında IRA tarafından başlatılan Ölüm Orucu, dünya çapında üne ulaştı. Eylem Bobby Sands’ın ölümüyle sonuçlandı, ancak devlete de geri adım attırdı. Üzerinde yaşadığımız topraklarda da bu eylem, 1982, 1984, 1996 yıllarında yapılmış ve üç eylemde toplam 20 kişinin ölümsüzleşmesinin ardından lehte sonuca ulaşmıştı. Bugün halen TC zindanlarında 2000 yılından bu yana süren bir Ölüm Orucu eylemi var.

Zindanlarda uzun yıllardır faşist devlet, iç savaşın seyrine uygun olarak çeşitli politikalara başvuruyor. Tabutluklar, hücreler, tek tip elbiseler, zorunlu çalışma, tretman vb. politikalarla tutsaklar teslim alınmaya çalışılıyor. F tipi zindanlara karşı başlatılan Ölüm Orucu eylemi 4. yılını tamamlamak üzere ve bugüne kadar 117 tutsak bu eylemde ölümsüzleşti.

Dünya çapında yankı yapan Ölüm Orucu, devletin çeşitli saldırılarıyla karşılandı. İlk olarak vazgeçirme, baskı, hücrelerin önüne yemek bırakma ile başlayan saldırılar zorla müdahale saldırılarıyla devam etti. Yüzlerce tutsak bu saldırılarla sakat kaldı ya da ölümsüzleşti.

Reformizmin İkiyüzü

Günlerdir, sosyalist olduğu iddiasında olan basın, Filistinli tutsakların açlık grevi eylemini gündeme taşıyor. Enternasyonalizmi savunan biz komünistler de Filistinli tutsakların zindanlar mücadelesini, eylemlerini destekliyoruz, yanlarında olduğumuzu belirtiyoruz. Ancak gözardı edilemeyecek bir gerçek var:

Üzerinde yaşadığımız topraklardaki zindanlarında yıllardır süren bir eylem var: Ölüm Orucu. Ne yaşanan katliamlar, hak gaspları, ne bunlara karşı mücadelede ölümsüzleşen, feda eylemi yapan tutsaklar, hiç biri bu basının sayfalarında görülüyor. Zindanlarda ölümsüzleşen bir devrim savaşçısı küçük köşe haberlerinde yer bulabiliyor. Devrimci tutsakların haykırışları onları ilgilendirmiyor. Ölüm Orucu gibi devrimci bir eylemin sürüyor olması, onları rahatsız ediyor. Yok saymaya, unutmaya, sona erdirmeye çalışıyorlar. Bunca katliamın sürdüğü zindanlardan bir haykırışın yükselmesi, onların “gündemlerini gölgeliyor.” Öyle ya, bu hak gaspları için bir iki basın açıklaması yapar, bir iki dilekçe yazar, imza toplar, kart atarız. Bu adamlar da, elbet insafa gelir ve istediğimiz hakları bize verirler.

Zindanlarda süren, artık tarihe mal olmuş bu eyleme karşı vahşice saldırıları da unutan reformizm; İsrail burjuvazisinin nasıl olup da açlık grevini sona erdirmek için “zindanların dışında mangal yakmak” işkencesini yapabildiğine inanmıyor. Bundan nutku tutuluyor; ama kimyasal silahlarla yakılmak, kurşunlara, bombalara hedef olmak, tecavüze uğramak, F tipi hücrelere kapatılmak, tek kişilik hücrelere yemek bırakmak, aylarca yemek yememiş insanlara zorla katı yiyecek yedirmeye çalışmak, zorla müdahale ederek sakat bırakmak, öldürmek gibi işkencelerin 19 Aralık’ta ve sonra-

Açlık Grevindeki Filistinli Tutsaklar

sında üzerinde yaşadığımız topraklarda nasıl uygulandığını görmezden geliyor; susku fesadına kurban ediyor.

Buradan bir kez daha haykırıyoruz. Yok saymalara, suskunluklara rağmen Zindanlarda Ölüm Orucu Sürüyor!

Ve hemen yanı başımızda Ortadoğu’nun adı mücadele ve devrimle anılan bir halkın yiğit savaşçıları İsrail siyonizmine karşı zindan cephesinden savaşımını sürdürüyorlar. Emperyalizme ve kapitalizme karşı halkların mücadele birliğinin önemi şimdi her zamankinden daha çok artmıştır. Filistinli tutsaklara verilecek her destek Ortadoğu halklarına verilmiş olacaktır. Filistin toprakları yıllarca devrimci enternasyonalizme beşiklik etti. Şimdi onları bu mücadelelerinde desteklemek, seslerini tüm dünyaya duyurmalarına yardımcı olmak enternasyonalizmin en başta gelen gereğidir.

**FİLİSTİNLİ TUTSAKLAR
YALNIZ DEĞİLDİR!**

DEVRİMCİ TUTSAK AİLELERİNİN MÜCADELE BİRLİĞİ

Yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı'nın gündeme gelmesiyle birlikte zindandaki devrimci tutsaklara yönelik yeni bir saldırı dalgasının kapıda olduğu görülmeye başlandı. Aslında yeni olan devletin devrimci tutsaklara saldırısı değil, bu on yıllardır sürüyor; yeni olan devletin bu saldırılarına hukuksal kılıf bulma çabasıdır. Şimdi artık katliamlarını deyim yerindeyse kitabına uyduracak; yaptıkları tüm uygulamalara yasal dayanak gösterecekler.

Yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı meclis alt komisyonunda bekliyor. Meclisin açılmasıyla birlikte görüşülecek öncelikli maddelerden biri olan bu yasa tasarısı büyük bir ihtimalle yasalaşacak. Burjuvazi böylece zindanlarda yıllardır gerçekleştirilmeye çalıştığı "düş"ünü hayata geçirme fırsatı bulacak!

Burjuvazi işçi sınıfı ve emekçilere karşı yürüttüğü savaşın zindan cephesinde mevzilerini tahkim ederken, devim cephesinin artık vakit geçirmeye tahammülü yoktur. Gelişmeler, Ölüm Orucu eylemini sürdürenlerin haklılığını gösterdi. 19 Aralık katliamı bir sürecin sonu değil, başlangıcıydı. Bu süreç hala devam ediyor. Burjuvazi dört duvar arasında devrimci kanı öğütmeye hiç ara vermedi. Bugüne kadar 117 insanın ölümsüzleşmesi burjuvaziye yetmedi. Açık ki, burjuvazinin zindandaki devrimci tutsaklara saldırısına karşılık olarak bugün zindanlarda yapılan tek devrimci eylem, Ölüm Orucu eylemidir. Ve eğer burjuvazi bugüne kadar daha büyükçe kapsamlı saldırılara girişemediyse bunun tek nedeni sürmekte olan Ölüm Orucu eylemidir.

Devrim cephesi, şimdi mevzilerini yeniden tahkim etmek zorundadır. Sürmekte olan Ölüm Orucu eylemi şu anda en ileri mevziyi temsil ediyor. Zindanlarda bu yeni süreci karşılayacak örgütlenme biçimleri yaratılmak zorundadır. Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu, yeniden gündeme alınmalı ve somut olarak oluşturulması için gereken adımlar atılmalıdır. Bu önümüzdeki süreci tek cepheden ve örgütlü karşılayabilmek için hayati önemde bir girişim olacaktır. Elbette 19 Aralık öncesine oranla bunu yapmakta epeyce güçlüklerle karşılaşılacaktır; ama önemli olan istemek ve yapmak için harekete geçmektir.

Zindanlarda devrimci bir cephenin oluşturulması dışarıyı da harekete geçirecektir. Hatta dışarıda benzeri bir platformun oluşturulması için içeriyi beklemeye de gerek yoktur. Varolan devrimci tutsak aileleri örgütlenmeleri hemen bir araya gelebilir ve belli başlı ilkeler etrafında bir örgütlenme ve mücadele hattı oluşturabilirler. '96 Ölüm Orucu sırasında dışarıda devrimci ailelerin oluşturduğu DETUDAP (Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Platformu) iyi bir deneyimdi. Öyle fazla ayrıntılarda boğulmayan, her yapının kendi bağımsız örgütlülüğünü koruyarak, asgari müştereklerde bir araya geldiği bir platform oluşturmak çok zor olmayacaktır.

Zindandaki Tek Tıp Elbise saldırılarını da, Yeni Ceza İnfaz Yasasını da geri püskürtecek olan devrimciler arasındaki bu birliktelik olacaktır. Devrimci tutsaklar hiçbir koşul altında TTE giymeyeceklerdir. Basıyla, işkenceyle zorla giydirmeye çalıştıklarında bu mavi kefeni yırtıp atacaktırlar. Onların kararlılığına uygun şekilde davranış da harekete geçecek, devrimci tutsak ailelerinin mücadele birliği oluşturulacaktır. Bu sürecin ortak göğüslenmesi, saldırılar karşısında tek bir cephenin oluşması, üzerinde yaşadığımız topraklardaki devrim mücadelesini daha da yükseletecektir.

**YAŞASIN DEVRİMCİ TUTSAK AİLELERİNİN
MÜCADELE BİRLİĞİ!**

ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!

SİZLERE İNAT YAŞAYACAĞIZ!

Kürdistan'da, yıllardır süren iç savaşın sonuçları, süreç sertleştikçe ortaya çıkıyor. 1990'dan bu yana, K.Kürdistan'da 3.700 köy zorla boşaltılmış ve onlarca yakılıp yıkılmıştır. İnsanlar, işkencelerden geçirilip, zindanlara atılmıştır.

Ateşkesin bitmesiyle, Kürdistan yine abluka altına alınmış, köyler, jandarma tarafından zorla boşaltılmaya başlanmıştır.

Ağustos ayının sonlarında, Şırnak'ın Beytüşşebap ilçesine bağlı, Ilıcak (Germav) köyü, jandarma tarafından zorla boşaltılmıştır. 51 hanelik köyde, 343 insan köyün 600 metre ilerisinde hayat mücadelesi veriyor. Kendi olanaklarıyla çadırlar yapıp, çaresiz bir şekilde orada konaklamışlar. Yaşadıkları yerde, ne elektrik ne su ne de tuvalet var. İnsanca yaşama dair hiçbir şey yok! Kış başladığında, ne yapacaklarından habersiz şekilde, yaşam mücadelelerini sürdürüyorlar. Jandarma, bütün onur kırıcı saldırılarına devam ediyor.

Bütün bunlar, ezen ve ezilenler arasındaki sınıf mücadelesidir. Kürt halkı, bu acıları yaşıyor ve tanıklık ediyor yıllardır. Yaşananlar iç savaşın sonuçlarıdır.

Kürt halkının kurtuluşu devrimdedir. Bütün acıların, işkencelerin, savaşın, yıkımın, ölümün olmayacağı bir sistem var! Sosyalist sistem! Sosyalizm, bir insanın, insanca yaşayabileceği, kendi kültürünü, dilini özgürce yaşayacağı tek sistemdir. Sosyalist sistem, işçilerin kendi sistemi, kendi iktidarlarıdır.

Kapitalizmin egemen olduğu bir yerde, insanca yaşam yoktur. Özgürlük ve barış da yoktur. Kürt halkı, "Barış İçin Devrim Devrim İçin Savaş" şiarını her zaman öne çıkarmıştır. Çünkü özgürlüğün başka yolu yok!

**Y.E. Mücadele Birliği Okuru/
İktelli**

MARAŞ'TA GERİLLA MEZARI ZİYARETİ

1 8 Ağustos Çarşamba günü Engin Sincer'in 1. ölüm yıldönümünde mezarı başında anması yapılacaktı. Son günlerde Kürt halkına karşı, devletin saldırılarının artması ve gerçekleştirilen katliamlar, onun üzerine gerilla ailesini ziyarete giden belediye başkanlarına karşı linç girişimlerinin yaşanmasına tanık oluyorduk. Kürt halkına destek vermek bu süreçte daha da önemli hale geldi. Biz Leninistler de bu amaçla, anma eylemine katılmak üzere saat 10.00'da otobüslere binerek Antep'ten yola çıktık.

Gideceğimiz yer Maraş'ın Narlı Beldesi'nin Seyrantepe Köyü idi. Yani Antep'ten 50 dakika uzaklıkta bir yer. Antep'in çıkışında çevik kuvvet ve sivil polisler yığmak yapmıştı. Kimlik kontrolü ve arama bahanesiyle iki saate yakın bekletildik. Bir kişiyi gözaltına almaya çalıştıklarında, hep beraber müdahale edince bıraktılar. Ufak tefek gerginlikler ve protestolardan sonra yaklaşık 150-200 kişi otobüslere binerek hareket ettik. Narlı ücretli yolunun girişinde jandarma yolumuzu yeniden kesti. Yine kimlik kontrolü ve arama... Burada da zaman uzadıkça protestolar gerçekleşti, halay çekildi ve slogan atıldı. Fakat zaman daha da ilerleyince kızgınlık arttı. Zılgıtlar ve sloganlarla yola doğru yöneldik. Bunun üzerine jandarma yolun üzerine yığıldı. Biz kortejin sorumlusu arkadaşlara yolu kapatabileceğimizi, trafik durunca mecburen işlemleri hızlandıracaklarını söyledik fakat bu kabul edilmedi. Kitlenin kızgınlığı artınca kimlikler geri verildi ve yola devam ettik. Aradan 2 saat daha geçmişti. Otobanın çıkışında ise askeri panzerler, askeri araçlar ve ambulansla çok daha donanımlı bir şekilde yolumuz yine kesildi. Kimlik kontrolü ve arama... hemen kortej sorumluların yanına giderek yolu kesmek gerektiğini ya da araçları bırakarak kortej oluşturup yürüyüşe geçebileceğimizi yoksa bizi akşama kadar bekletebileceklerini anlattık. Fakat genel merkezle konuştuklarını, oradan cevap beklediklerini söylediler. Orada da uzun süre bekledikten sonra yola çıktık. Narlı'nın girişinde trafik kontrolünden sonra Maraş-Pazarcık yol ayrımına ulaştık. Köyün girişine giden yol tamamen kapatılmıştı. En fazla yığılma oraya yapmışlardı. Çevre illerden gelen otobüslerin tamamı boşaldı ve yolu trafiğe kapatarak yürüyüşe geçtik. Biz destek için gittiğimizden pankartımızı ve dövizlerimizi arkada açtık. O arada 400'e yakın robokop, jandarma coplarını kalkanlarına vurarak kitleye doğru hareket geçti. Yoğun aramalardan sonra tek pankart açan biz olduğumuz için halk bize en öne geçmemiz için istekli bir şekilde teşvikte bulundu. Bunun üzerine hızla pankart ve dövizleri-

mizle en öne geçtik. Pankartımızda "Şerwan'e Şoraşê Be Mırın" (Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür) yazıyordu ve "Mücadele Birliği" imzalıydı. Dövizlerimizde ise "Yaşasın Kürt Türk Halklarının Mücadele Birliği", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" ve "Kürdistan Devrimle Özgürleşecek" yazıyordu. Jandarma iyice yakınlaştı ve bizim pankartı açarak en öne geçtiğimizi gören polis şefleri pankartı toplamaya çalıştılar. Fakat müdahale ederek onları püskürttük. Bunun üzerine biber gazı tüpüyle jandarma üzerimize koşmaya başladı. Onu da jandarma komutanı durdurdu. Daha sonra DEHAP'lı arkadaşlar gelerek pankartı geriye almamızı söyleyince pankartı 3-5 metre geride kitlenin içerisine alarak eyleme devam ettik. Daha sonra DEHAP bölge yönetiminden bir arkadaş basın açıklaması yapacağını söyledi. "Ölülerimizden bile korkulduğunu, en demokratik bir hak olan mezar ziyaretinin bile baskılarla engellendiğini..." söyleyerek basın açıklaması metni okudu. Daha sonra yavaşça yürüyerek otobüslere geri döneceği söylendi. Biz de eylem boyunca "Şerwan'e Şoraşê Be Mırın", "Disa Disa Serhildan Biji Azadiya Kürdistan", "Yaşasın Kürt Türk Halklarının Mücadele Birliği", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her şey Emegin Olacak" ve "Kürdistan Devrimle Özgürleşecek" sloganlarını attık. Bazı sloganlara katılım oldu.

Orada da yetkili arkadaşlara gerekirse saatlerce oturmayı ve köyün girişine doğru yürünebileceğini önerdik. Fakat kabul edilmedi. Çünkü eğer böyle bir şey yapılırsa jandarmanın dozleri hazır beklettiği ve mezarı yıkacağı tehdidinde bulunduğu söylendi. Faşizmin, mezarı bile tehdit unsuru olarak rehin alması, onun korkusunun ve acizliğinin göstergesidir. Eylem boyunca sohbetlerimiz ve gözlemlerimizden çıkardığımız en önemli sonuç, Kürt halkı barışçıl dilekçe, basın açıklaması vb eylemlere pek ilgi göstermezken, gerilla cenazesine, anmaya en yoksul, militan olan kesimleri kitlesel olarak katılıyor. Bu da bize Kürt halkının devrimci-militan birikiminin hala güçlü bir şekilde çoğalarak devam ettiğini gösteriyor. Biz de her eylemde Kürt ve Türk halklarının mücadele birliğini öreerek devrim ve iktidar perspektifiyle hareket etme bilincini kavga içinde örmek için hiçbir zorluktan ve bedelden kaçınmayacağız.

ZAFERE KADAR DAĞMA!

Antep'ten Leninistler

ANTEP AYIŞIĞI'NDA

AHMET ARIF'I ANDIK

"Seni anlatabilmek seni
İyi çocuklara, kahramanlara"
Ahmet Arif

Ayışığı Sanat

Merkezi Antep Şubesi olarak çalışmalarımıza vargücümüzle devam ediyoruz. Haziran ayında gerçekleştirdiğimiz Nazım Hikmet'i anma ve şiir dinletisine gelenler etkinliğimizi çok beğenmiş ve bizlerden yenilerini hazırlamamızı istemişlerdi.

Bizler de Ayışığı Sanat Merkezi Şiir Grubu olarak sıkı bir çalışmayla 1 Ağustos Pazar gününe Ahmet Arif'le ilgili bir etkinlik hazırladık. Antep'teki tüm kurumlara duyurduğumuz etkinlik haberinin yanı sıra, Ayışığı Sanat Merkezi'ni ve faaliyetlerimizi tanıtan binlerce broşür dağıttık.

Etkinliğimiz 1 Ağustos Pazar günü saat 14.00'de başlayacaktı. Ancak sabah erken saatlerden itibaren Sanat Merkezi'nin çevresi çevik kuvvet ve sivil polislerce sarılmaya başlandı. Ayışığı'nın bulunduğu binanın etrafı onlarca devriye ve sivil polis araçlarıyla dol-

du.

Bulduğumuz binanın her katında ellerinde telsizlerle gezinen sivil polisler, bizleri yeni yeni tanyanların gözünü korkutmaya çalıştılar. Ama başarılı olamadılar.

Yaklaşık 80 kişinin katıldığı etkinliğimiz, beğeniyle karşılandı. Adı yasak, dili yasak bir ülkenin şairinin şiirlerinin okunduğu etkinliğimizde, şiir aralarında Kürtçe ağıtlar da okundu. Devrimci tutsakların yazdığı Mavi Atlasa Kızıl Şeritler Çektik adlı şiir kitabından da çeşitli şiirlere yer verdik. Ardından kaval ve gitar dinletisi sunuldu.

Sohbetlerle süren etkinliğimiz, "Uzak" adlı film gösterimiyle son buldu.

UMUDUMUZ KAVGADA KAVGAMIZ SANATIMIZLA!

Antep Ayışığı Sanat Merkezi Emekçileri

"Suçsuz İşçi ve Emekçi Çocuklarına Çok Ağır Cezalar Veriliyor"

Merhaba,

Ben 24 yaşındayım. Şu an işsizim ancak çeşitli işlerde çalıştım. Daha çok tekstil sektöründe çalıştım. Urfalıyım, fakat 6-7 yıldır Antep'te yaşıyoruz. Evde 9 nüfus yaşıyoruz. Babamla kardeşim çalışıyor. Şimdi sizlerle ailemizin başına gelen bir olayı paylaşmak istiyorum.

Kardeşim geçen sene 15 yaşındaydı. İlkokul 3. sınıfta okulu bıraktı. Bir pastanede hamur işçisiydi. Bir gün kardeşim yiyecek bir şeyler alıp parka gidiyor. O anda parka 6-7 tane serseri geliyor. Polis de gelip kardeşim dahil hepsini topluyor. Nöbetçi mahkemeye çıkarılıyorlar. Oradaki tüm çocuklarla birlikte kardeşim de tutuklanıyor. Antep E Tipi Kapalı Cezaevi'ne götürülüyor. İşin ilginç yanı, tüm bu olanlardan bizim haberimiz yok. 1 hafta kayboldu diye aradık. Sonra polise kayıp diye başvurduğumuzda öğrendik ki, tutuklanmış.

Tutuklanma nedeniyse şuydu: Bir akşam parktaki serseriler bir kuaförü dövüp üzerindeki para ve eşyalarını gasp etmişler. Ve şikayet üzerine aranır duruma düşmüşler. Olayla hiçbir ilgisi olmayan kardeşimin tek suçu o anda parkta bulunuyor olmak. İlk mahkemede tanıklar olayda kardeşimin olmadığını söyledikleri halde ve kuaför şikayetçi olmadığı halde hakim hepsine tutuklama kararı verdi. Mahkemede sanıklardan bazıları hakime sandalye fırlatınca hakim bu davranışın et-

kisinde kalıp sandalye atanlara 35 yıl, diğerlerine (kardeşim de dahil) 11 yıl ceza verdi. Biz de kararı temyize verdik. Yani kararın tekrar incelenmesini istedik. Tam bir yıldır keyfi ve gerekçesiz bir şekilde üstelik şahitler ve kuaför, kardeşimin suçsuzluğunu söylemesine ve daha önce hiçbir sabıkası olmasına rağmen cezaevinde...

Gelelim Antep E Tipi Kapalı Cezaevi'ne. Her giriş çıkışta üstümü didik didik arıyorlar ve her şeyi alıyorlar. İçeri iç çamaşırın, yemek, ayakkabı, lacivert ve yeşil kıyafet almıyorlar. Dışarıda yasak olmayan bazı kitapları da içeri almıyorlar. Bizim verebildiğimiz kıyafetler dışında her şeyi, iç çamaşırından ayakkabısına, şampuanından sabununa kadar her şeyi cezaevinden almak zorunda. Yani tam bir ticarethane!

Benim anlayamadığım, bu ülkede milyarlarca dolar hortumlayanlar ellerini kollarını sallayarak dolaşırken ve bunun gibi nice büyük vurgunlar yapılırken, sistemin sonuçlarına isyan eden kişilere ve çocuklara çok ağır cezalar veriliyor.

Gözle görülen şu ki, sermaye sahipleri ve arkalarına devleti alanlar her türlü vurgunu, soygunu, bırakın cezaevini, rahat yaşamaları sağlıyor. Mesela mafyalar, uyuşturucu kaçırıcılar, kadın pazarlayanlar, hortumcular... Oysa işsizlikten, eğitimsizlikten ve varolan sistemin çarpıklıklarından tinerçi, hırsız, sokak çocuğu olanlar veya benim kardeşim gibi suçsuz işçi ve emekçi çocuklarına çok ağır cezalar veriliyor.

Şimdi Mücadele Birliği dergisine ve okurlarına soruyorum. Kardeşim niçin 1 yıldır cezaevinde ve bundan sonrası için ne yapılabilir?

Mücadele Birliği Okuru Bir İşçi/
Antep

“Bize Bu Topraklarda Yaşam Hakkı Tanınmıyor”

27 Ağustos tarihinde Taşoluk halkıyla bir röportaj yaptık. Yaklaşık 30 yıldır bu bölgede yaşayan halk, evlerinin orman arazisi üzerinde olması gerekçesiyle 2 Eylül’de yıkımıyla karşı karşıyalar. Mücadele Birliği okurları olarak onlarla bir röportaj yaptık.

Y.E.Mücadele Birliği Okuru: Merhaba, iyi günler. Ben Gazi Mahallesi’nden geliyorum. Sizinle yıkımlar hakkında sohbet etmek istiyorum.

Taşoluk halkından: Merhaba, hoş geldin, tabii ki konuşabiliriz.

Y.E.Mücadele Birliği Okuru: Sizin evinizde yıkılacaklar arasında mı?

Taşoluk halkından: Evet, benim evimde yıkılacak!

Y.E.Mücadele Birliği Okuru: Biraz kendinizden bahsedermisiniz?

Taşoluk halkından: Adım H.Erdem, inşaat işçisiyim. 1990’dan beri Taşoluk’ta oturmaktayım. Burada 20-30 senelik evler var. Bu evler yapılırken hepsinin tapuları vardı.

Y.E.Mücadele Birliği Okuru: Evleriniz neden yıkılıyor? Size bu konuda ne gibi bir açıklama yapıldı?

Taşoluk halkından: Orman arazisi olduğu söyleniyor. Taşoluk bölgesinin 1950’lerden beri kadastro tapu verilmiş. Şimdi ise bu tapuları yok sayarak bizleri işgalci olarak tanımlayıp yıkım kararı alıyorlar. Buraya gelen herkes buranın orman arazisi olmadığını görür. Tayip Erdoğan belediye başkanırken 1992’de okul açılışına bizzat kendisi geldi. Buranın orman olmadığını kendi gözüyle gördü.

Y.E.Mücadele Birliği Okuru: Yıkım kararına karşı ne yapıyorsunuz?

Taşoluk halkından: Bütün yasal işlemleri yaptık. Dava yargıtayda sürerken yıkım kararı çıktı. Biz de eylemlere başladık.

Y.E.Mücadele Birliği Okuru: Ne tür eylemler yapıyorsunuz?

Taşoluk halkından: Toplu yürüyüş yaptık. Yolu trafiğe kapattık, caddede lastik yaktık. Çoğu eylemde genel basında vardı. Bizler tüm dünyaya sesimizi duyurmaya çalışıyoruz, evimizin yıkılış nedenini açık bir şekilde öğrenmek istiyoruz. Aslında biz gerçek nedeni zaten biliyoruz. Orman arazisi hikaye. Buraları zenginler için yıkıyorlar. Burası İstanbul’dan uzakta kalmasına rağmen su, elektrik ve altyapı gibi hiçbir sorunu yok. Madem burası orman arazisi, altyapının burada ne işi var?

Y.E.Mücadele Birliği Okuru: Karşı tarafta şantiye görüyoruz, orası nedir?

Taşoluk halkından: İSKİ’nin dev yatırımı diyorlar. Su arıtma tesisi.

Y.E.Mücadele Birliği Okuru: Evlerinizi yıkarlarken size ne tür haklar tanıyorlar?

Taşoluk halkından: Ne hakkı? Hiçbir hak vermiyorlar. Bütün haklarımızı yok sayarak tam anlamıyla yargısız infaz ediyorlar. Elektrik ve su için kesim talimatı verilmiş. 2 Eylül’de yıkım için gelecekler.

Y.E.Mücadele Birliği Okuru: 2 Eylül’de ne yapmayı düşün-

nüyorsunuz?

Taşoluk halkından: Yıkım gününde direneceğiz. Yıkılmaması için her şeyi yapacağız. Gerekirse barikatlar kurup sokak sokak çatışırız. Şu anda yıkılacak 30 ev var. Çoğu 4-5 katlı. Çocuklarla birlikte yaklaşık 5000 kişi yaşamakta.

Y.E.Mücadele Birliği Okuru: İstanbul’un bir çok yerinde yıkım kararı var. Yıkım yapılacak diğer bölgelerle bir bağımız var mı?

Taşoluk halkından: Yok. Burası oldukça uzak kalıyor. Bu yüzden başlangıcı buradan yapıyorlar.

Y.E.Mücadele Birliği Okuru: Peki, diğer bölgelere Mücadele Birliği aracılığıyla iletmek istediğiniz bir şey var mı?

Taşoluk halkından: Evet. Karşı taraf güçlü olabilir. Fakat bizler birlikte hareket edersek en güçlü biz oluruz. 2 Eylül’de herkesi desteğe çağırıyoruz. Maddi olarak hiçbir beklentimiz yok. Yıkım günü için bir birliktelik sağlanırsa karşı tepeden bakmakla yetinirler.

Y.E.Mücadele Birliği Okuru: Eylem kararlarını nasıl alıyorsunuz?

Taşoluk halkından: Hiçbir yetkili kurum bize sahip çıkmadı. Biz de mahallemizde bir komisyon kurduk. Komisyonunda bütün halk var. Birlikte karar verip, birlikte harekete geçiyoruz. Şu anda tek yumruk olduk.

Y.E.Mücadele Birliği Okuru: Konuşma sırasında komisyon başkanı Halit Demirbaş yanımıza geliyor.

Komisyon Başkanı: 45 yaşına kadar bütün emeklerimle yapabildiğim tek şey evimdir. Onu da elimden alıyorlar. 2 Eylül’den sonra bu çocuklarla nereye gideceğim? Türkiye cumhuriyetinde yasalar tükenmiştir. Bize bu topraklarda yaşam hakkı tanınmıyor.

Y.E.Mücadele Birliği Okuru: Her şeye rağmen yıkıma kalkıştırlarsa ne yapacaksınız?

Komisyon Başkanı: Her ne gerekirse yaparız. Gerekirse kan dökülsün. Kendimizi bile yakarız, her şeyi yapacağız. İnsanlarımız bize destek olsunlar.

Y.E.Mücadele Birliği Okuru: Biz Mücadele Birliği okurları olarak sizin yanınızdayız ve sonuna kadar da sizlerle olacağız. Sohbetiniz için çok teşekkür ederim. Yine görüşeceğiz...

**Y.E. Mücadele Birliği Okuru/
Gazi Mahallesi**

KADROLARIN EĞİTİMİ ÜZERİNE

Devrimi örgütleyecek ve sosyalizmi kuracak kadroların eğitimi her geçen gün daha büyük bir önem kazanıyor. Ancak teorik yönden donanımlı, pratik içinde sınanmış ve yetkinleşmiş kadrolara sahip olanların devrime önderlik edebileceklerini düşündüğümüzde bu konunun önemi daha iyi anlaşılır. Bir kolektifin aynası sadece ideolojisi ve politikaları değildir; aynı zamanda kadrolarıdır da. Onların nasıl oturup kalktıkları, insanlarla nasıl konuştukları ve nasıl davrandıklarındır da; teorik ve pratik yönden ne kadar birikime sahip olduklarıdır da. Bu nedenle her kolektif kadroların eğitimine ayrı bir önem vermek zorundadır. Bunun üzerinden atlayan ya da üzerinde yeterince durmayan yapılar belki bugünü kurtarabilirler ama geleceği asla!

Kadroların eğitimi aynı zamanda yarının “yeni insan”ının eğitimidir. “Yeni insan bugünden, devrim süreci içinde yaratılacağına göre, öncelikli olarak buna en büyük aday olan proletaryanın devrimci sınıf partisinin kadrolarının iyi bir eğitimi gerektiriyor. Proletaryanın devrimci sınıf partisi her düzeyde yeni toplumu temsil etmek zorundadır. Kadrolarının çok yönlü eğitimi buna olanak sağlayacaktır. Bilimden sanata, kültürden teknolojiye ve askerlik sanatına kadar pek çok alanda yetişmiş olan kadrolar aynı zamanda toplumun önünü açacak, işçi sınıfı ve emekçilere örnek olacaklardır

Burada hemen aklımıza Ostrovski geliyor. İnatçılığı ve mücadele azmiyle tarihe adını yazdırmış olan Ostrovski.. Bolşevik partinin bir kadrosu olarak Ostrovski karşılaştığı bütün engelleri aşmayı başarmış, yaşamın onun karşısına çıkardığı zorluklar karşısında yılmamıştır. Artık tüm vücuduna felç indiği zaman bile o çalışmayı sürdürmüş büyük bir tutkuyla bağlı olduğu komünizm davası için verebileceği ne varsa onu bir an önce verebilmek için büyük bir azim göstermiştir. Bir yandan “Ve Çeliğe Su Verildi” adlı otobiyografik romanını, elleri tutmamasına rağmen, oluşturduğu bir düzenle yazarken bir yandan da yatağının başucuna gelen genç komünistlere öğretmenlik yapıyordu. Onları kendi deneyimleri ışığında eğitiyor ve gelecek topluma hazırlıyordu. Ostrovski yaşamıyla Sovyet gençliğine çoktan örnek olmuştu ama o, bununla yetinmiyor tek tek tüm gençlerle ilgileniyor, onların gelişimini görmekten büyük bir mutluluk duyuyordu. Evini adeta bir devrim kürsüsü haline getirmişti; hiçbir anı boş geçirmiyor, sürekli okuyor, yazıyor ve anlatıyor-du.

Bugün bizlerin, özellikle deneyimli yoldaşların, aynı azme ve inatçılığa sahip olmamız gerekiyor. Kadroların eğitimini kesinlikle boş zaman işi olarak görmemeliyiz. Ya da pratik faaliyetler içinde çok sınırlı zaman ayrılacak bir iş olarak da görmemeliyiz. Bir yandan pratik faaliyetler sürdürülürken bir yandan da kadroların eğitimine ağırlık verilmelidir. Kadrolar en iyi pratik faaliyet içinde eğitilirler. Pratik faaliyete girerek teorik olarak öğrendikleri şeyleri sınama şansını edinirler. Ve ne kadar çok pratik yaparlarsa öğrendikleri şeylerin unutulması o kadar güç olur.

Hiçbir kadro saksıda çiçek yetiştirilir gibi yetiştirilmez. “Önce tüm eksikliklerimi gidereyim ondan sonra pratik çalışmaların içinde yer alırım” demek mücadeleden kaçışın bir başka biçimidir. Elbette mücadele içinde herkesin neyin mücadelesini niye verdiği

ve nasıl vermesi gerektiğini bilmesi gerekir; ama bu daha mücadeleye ilk adım atıldığında olabilecek bir şey değildir. Kimisinde çok kimisinde az ama herkesin eksiklikleri vardır ve olacaktır; bunlar zamanla kendini aşma çabasıyla ve yoldaşların yardımıyla giderilebilecek eksikliklerdir. Önemli olan pratik faaliyetlerin içine girmek, hata yapmayı göze almak ve hatalarının sabırla ve özenle düzeltileneğini bilmektir. Bir kadro kendisini büyük bir gönül rahatlığıyla

deneyimli yoldaşlarının eline bırakmalıdır ve onları kendisini eğitip geliştireceğine güven duymalıdır. Eğer bunu yaptığı halde bir eksiklik görürse, yeterince gelişmediğini vb hissederse yoldaşça eleştirilerini sunmalıdır. Hiç bir kadro unutmamalıdır ki her şey kolektif içindir. Eleştiri de bunlardan birisidir. Eğer birisi kolektifin kendisini geliştirmedikçe düşünüyorsa sorunu kendi dışında aramamalıdır. Hemen tespit ettiği sorunun üzerine eğilmeli ve sorun çözümlünceye, eksiklikler giderilinceye kadar ısrarcı olmalıdır.

Deneyimli kadroların bu konuda yoldaşlara yardımcı olmaları gerekir.

Pratikte Örnek Olmak

Kadroları eğitebilmek için her şeyden önce pratik olarak örnek olmak gerekir. Richard Bach, “Martı” adlı eserinde “En yükseğe uçan martının en ileriye gören” olacağını söylüyor. Elbette deneyimli yoldaşlarımız olayları daha derinlemesine ve bütünlüklü görecektir. Ve onlar genç yoldaşlara neyi nasıl yapmaları gerektiğini anlatmalı bununla da yetinmeyip pratik olarak kendileri bunu yaşama geçirerek göstermelidirler. Genç yoldaşların deneyimli yoldaşları izleyecekleri, onların neyi nasıl yaptıklarına bakacakları açıktır. Burada dikkat edilmesi gereken genç yoldaşlarının kendilerine güven duymalarını sağlamaktır. Onlar hata yaptıklarında bunun olabileceğini önemli olanın hatadan dersler çıkarmak olduğunu, hata yapma korkusunun bir kenara atılması gerektiği, bu yapılmadığı taktirde özgüven duygusunun gelişmeyeceği genç yoldaşlara kavratılmalıdır. Onları mükemmeliyetçilik hastalığından kurtaracak olan tek yöntem budur. Kadroları iyi bir şekilde eğitmek istiyorsak onlara iş vermeli ve inisiyatiflerini geliştirmelerine yardımcı olmalıyız. Hiç bir şekilde onların her yaptıklarına müdahale etmemeliyiz. Bir işin kötü yapıldığını anladığımız anda bile, eğer ilkesel ve hayati bir durum yoksa, en azından bir süre onların kendi yanlışlarının sonucunu görmelerini beklemeliyiz. Onlara kendi deneyimleriyle öğrenmeleri için fırsat tanımalıyız; çünkü bir insan için en iyi öğrenme yolu bizzat kendisi yaşayarak öğrenmedir.

Kadroların eğitimi için Eğitim Çalışmaları vazgeçilmez önemdedir. Düzenli ve istikrarlı yapılan eğitim çalışmaları kadroları hızla geliştirir. Kadrolar bunun yanı sıra kendi kendilerini de eğiteceklerdir. Birikimlerini sürekli geliştirmeyen bir kadro zamanla kısırlaşır ve sığlaşır. Ondan yoldaşlarına ve içinde çalışma yürüttüğü kitlelere bir şey vermesini kimse bekleyemez.

Kadroları eğitmek için çok okumak ve aynı zamanda çok okutmak gerekir. Beyninin donanımını sürekli geliştiren birisi ancak insanlar üzerinde etkili olabilir. Ezberlenmiş birkaç cümleyi insanlara tekrar edip duran birisi ne insanlar üzerinde etkili olabilir ne de onları ikna edebilir. Ancak beynini insanlığın tüm hazineleriyle doldurmuş olan birisi olaylara çok yönlülüğü içinde bakabilir yaşamı bütün yönleriyle kavrayabilir.

Kadrolar her anlarını kendilerini ve yoldaşlarını geliştirmek ve eğitmek için kullanmalıdırlar. Bu bazen yolda yürütürken bile yapılabilecek bir şeydir. Yeter ki her zaman iddialarımızın büyüklüğünün bilincinde olalım ve onlara uygun bir davranış çizgisi geliştirelim. □

“15. Yılında Leninist Parti İnsanlık Çağının Şafağını

Kıpkızıl Bir Bayrak Gibi Dalgalandırıyor”

“Biliyorum ki bugünlerde içerde, dışarıda hepimizde büyük bir coşku ve tatlı bir heyecan var. Bulduğumuz her yerde kuruluşumuzu en iyi şekilde karşılamak için uğraşıyoruz. 14. mücadele yılını geride bırakmanın kıvancını yaşıyoruz. İçim kıpır kıpır. 15. yıla girmenin coşkusu ve heyecanı ile doluyum. Kah hüznü kah sevinçliyim. Hüznümlüyüm, tüm yoldaşlarla birlikte değilim. Sevinçliyim ben de bu kolektifin içindeyim ve tarihimizi hep birlikte yaratıyoruz. 5. mücadele yılımızı cezaevinde kutlamıştım. Ve şimdi 15. yılımızı da farklı bir zindan da, yine cezaevinde kutluyorum. Eğer tercih şansım olsaydı, bütün yoldaşlarla dışarıda, sokaklarda, eylemlerde kutlamayı tercih ederdim.

Yine de isterdim ki, sokaklarda bayraklarımızın dalgalandığı her yerde ismimizin yazıldığı, kendi iktidarımızda, işçi ve emekçi yığınlarla hep birlikte kutlayalım. Biliyorum ki bir gün bu da olacak. Bunun için işçi arılar gibi çalışmamız çok çalışmamız gerekiyor. Büyük bedeller ödemeyi göze alarak, daima ileriye, geleceğe yürümek gerekiyor. Bugün sadece ölümü göze almak yetmiyor, iktidarı almak için daha da ötesini göze almalıyız. Ancak bu şekilde yıl dönümlerimizi tıpkı Küba gibi kutlayabiliriz.”

“15. yıla dair bir şeyler söylemek zor. Söylemekten veya yazmaktan çok dinlemeyi isterdim. Hele de bu biçimde bir an sanki boşluğa sesleniyormuşum gibi, ama geçmişi, bugünü ve yarını şöyle bir düşününce hızla aslında dopdolu bir tarihin karşısında durduğunu ve yarın açısından ise özlendi, beklenen, istenen bir düşünüşle gözlerle baktığımı hissediyorsun. İşte bu durumda elin ayağın birbirine dolanıyor. Ve şimdi buna bir de 15. yıl için hissedilen duyguları ekleyin. Ne söylenir, nasıl söylenir ki.

10. yılda bir yoldaşla sohbet ediyorduk. Bolşevik parti ve partimiz. Bolşevik partiyi kıskanabileceğimiz tek nokta devrim. Bunun dışında bir fark yok. Yani iki tarihi de okuduğunda büyük bir mutluluk, gurur ve coşku duyuyorsun. Bolşevik partinin tarihini yaşamasak da anlatılan o şey karşısında yerine göre öfkeleniyor, yerine göre sevinç duyuyorsun, bunlar da yoldaşımız diyorsun içinden. Leninist Parti'nin tarihi de böyle. Okudukça dinledikçe o zenginliği görüyorsun. Sohbetimizin bir yerinde 17. yıl geçmişti.

“Bolşevik parti 17. yılında Ekim'e ulaşıyor. Belki bizde

17. yılımızda ulaşırız.” Yoldaşlar kahkahalarla bana bakıyor. Oldukça çocukça bir benzeştirme ile kurduğum mantık karşısında gülmekten kendini alamıyor. Sonra “ama bizim bir de öncesi var”. Cevap hazır onların da var.

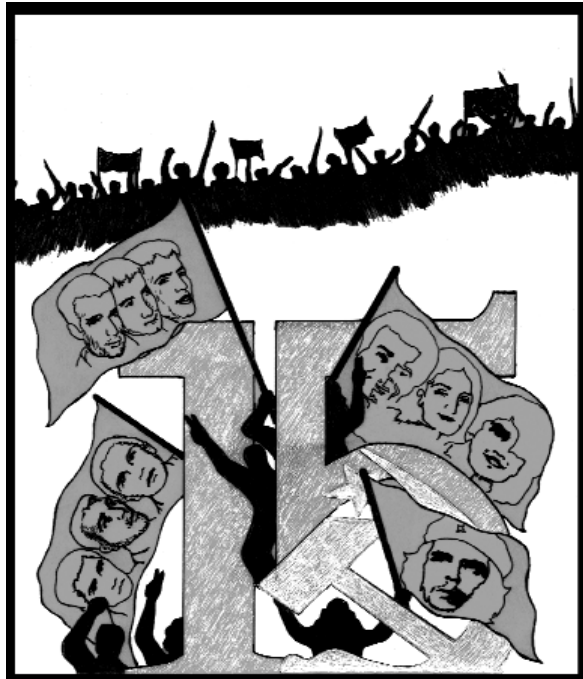
10. yıldan 17. yıl uzak görünüyor. Ne de olsa belli olmuyor bir devrimcinin bir yıl sonrasını görüp göremeyeceği.

Şimdi 17. yıl çok yakın. Ama hala çocukça da olsa neden biz de 17. yılda o hasretini çektiğimiz geleceğe kavuşmayalım diyorum. Neden olmasın, ki imkansız da değil.

Her yönüyle güçlü ve hızlı bir tarihin içinden geçtiğimiz bir gerçek ama bu tarih aynı zamanda Leninist Parti'nin. Devrime ait olan tarihin, aynı zamanda partimize de ait olduğunu bilmek ayrı bir coşku kaynağı. Bazen işte bu noktada partizanlık nedir diyorum. Nazım'ın bize tanıttığı partizan Tanya'yı biliyoruz muhakkak. Sonra bizim Tanyalarımız.

Partizanlık bir partinin politik, ideolojik gücünden gelir. Sonra bu aşkla bütünleşir. Sonra fedakarlıkla, kahramanlıkla.

Ölümsüzleşen yoldaşlarımızdaki partizanlık Leninist bir duruşla ifadesini bulan partizanlığı yani bugüne kadarki diğer yapıların ortaya serdikleri partizanlıktan ayrı. Elbetteki bir küçük burjuva ideolojisinin yarattığı partizanlıkla proleter ideolojisinin yarattığı partizanlık ayrıdır. Belki sonuca baktığımızda ikisinde de kahramanlıklar bulacaksın, bunu reddetmiyorum ama aynılaştırma sonuç benzerlikleri olsa da...

Gezbe Zindanında Bulunan
Leninist Kadın Tutsakların Hazırladıkları Kart

Cok Şey Verilenden Çok Şey İstenir

15. mücadele yılımızda ileri sıçramayı gerçekleştireceğiz. Bütün reformist, oportünist sol ve ortalama sol geriye düşüşler gösterirken ve her dönemden daha fazla subjektivizme, düşerken, karamsar bir subjektiflikle koşullara bakarken biz her bakımdan ama her bakımdan tam tersi yöndeyiz. Biz de bırakalım geriye düşmeyi, korkunç bir umut var. O kadar olanaksızlığa rağmen ileri çıkışlar yaşıyoruz. Lenin'in altını çizdiği güç örgütü olmak, C.Dağlı'nın “devrimi pratik düşünmek, partiyle bağıni pratikte gerçekleştirmek, güçlendirmek” sözlerini, yaşadığımız bir dönem bu. 15. mücadele yılımızda bunu başarmalı, başarıma yönünde güçlü ve sağlam adımlar atmamız. Atacağımıza da inanıyorum. Her ne kadar dışarıdaki gelişmenin dışında olsak da bunu çıkarmak zor değil.

İşte 15. yılımızda bu büyük

duyguları yaşıyorum. İçimden “Biz Geliyoruz!” diye haykırmak geçiyor. Partimizin 15. mücadele yılı kutlu olsun! “Devrim Biziz Biz Devrimiz!”

“Yine Eylül geliyor... Her gelişinde içimize saçtığı coşku, sevinç, umut parçaları bu sene her zamankinden daha yoğun duyguları taşıyor yüreklerimizden. 15. mücadele yılımıza, 15. yaşımıza “merhaba!” diyeceğiz bu 1 Eylül’le birlikte.

Arkamızda otuz kavga yılının her adımı devrim olan bir tarih ve o tarihin tüm birikim ve değerlerini kuşanan Leninist Parti, insanlık çağının şafağını kıpkızıl bir bayrak gibi dalgalandırıyor 15. yılında.

Ben bu muazzam tarihin ancak çok küçük sayılabilecek bir kısmını yaşadım. Ama bu kısacık zaman dilimi bile bir insanın bütün bir ömrünce ancak yaşayabileceği, hissedebileceği doygunluğu yaşattı bana. Uğrunda yaşamaya ya da ölmeye değer her ne varsa bu yaşamda buldum. Zorlu engelleri dimdik aşmayı, olumsuz denileni öldürmeyi, ağız dolusu gülmeyi, dünyanın öbür ucunda atılan tokadın acısını kendi teninde duyabilmeyi... Olanca gücüyle insan kalabilmeyi...

Her Eylül gelişinde emeklerini, sabırlarını ve yaşamlarını bu tarihin yaratılmasına sunan yoldaşlarıma duyduğum sevgiye büyük bir minnet duygusu eklenir. Bu güne dek pratik yaşam içinde tank olduğum bir çok olayda “*İyi ki Leninist olmuştum, kafamı ve yüreğimi kurtarmışım!*” demişimdir yoldaşlarıma. Şimdi, Eylül’ün gelişine günleri saydığımız bu günlerde, her sabah Nazım’ın dizeleriyle açıyorum gözlerimi “*Fevkalade memnunum dünyaya geldiğime!*”... Öylesine bir mutluluk ki bu ölmeye de, yaşamaya da hazır! 15. yaşımıza 15. mücadele yılımıza MERHABA!...

“Her devrimci adımlarını katarken insanlığın büyük yürüyüşüne, özgürleşmenin, insan olmanın en güzel düşlerini kuşanarak çıkar yola. Ve attığı her adımda o düşleri gerçek kılmamanın aman-

sız sınımasını yaşar. Bilinç ve emekle yoğruluyorsa inanç ve umut; ve kavga kendimizden başlatılarak büyütülüyorsa dalga dalga, en büyük fırtınalara karşı koyabilmenin gücünü de yaratıyor, özgürleşmenin sınırsız ufuklarına doğru yol alıyoruz demektir. Bizi yarına taşıyacak olan da; ileriye doğru sıçramanın eşliğinde duran insanlığın yeni bir dünya yaratmasını sağlayacak olan da bu gücümüz ve bu gücümüze olan inancımızdır.

Leninist Parti’nin bir avuç kadro ile, sahip oldukları tek şey olan Marksizm-Leninizm ideolojisinin o eşsiz hazinesine inançla çıkılan yolda, bugün sınıf savaşımının her alanında yükselen kavga bayrağını en önde taşımaya ve insanlığın yarattığı en ileri değerleri temsil etmesi bu güce olan güvendir.

Büyük kavgalarla, büyük fedakarlıkların ve sınırsız özverilerin iç içe geçtiğini gösteren tarih, ölüm kalım noktasına ulaşmış sınıflar savaşımının nasıl zaferlerle taçlandırılacağını da ortaya koyuyor.

Yaşamın tüm canlı sınamalarından geçerek doğruluğunun kanıtlandığı ideolojik politik öngörülerıyla, nasıl savaşılacağını gösteren ölümsüz savaşçılarıyla, proletaryanın gerçek devrimci öncü gücü olduğunu kanıtlayan Leninist Parti’nin ihtiyaç duyduğu tek şey; proletaryanın sınıf gücüne duyduğu güveni yine proletaryaya ve tüm emekçi sınıflara maledebilmesidir. Kapitalizmi yerle bir ederek, sermaye sınıfının iktidarı yerine kendi iktidarını kurmadan proletaryanın gerçek zaferinden söz edilemeyeceği bilincini geniş yığınlarla taşımaya ve kavgayı büyütmenin bir savaş yılını daha geride bırakıyoruz.

Leninist Parti’nin gücünü ve ölümsüz savaşçılarının ruhunu kuşanarak birlikte yol almanın, yeni yeni zaferleri muştulayacak bir kavga yılına daha birlikte atılmanın coşkusuyla, kuşandığımız düşleri gerçekleştireceğimize olan inancımızı haykırıyoruz.

MUTLAKA! DAIMA BİRLİKTE!*

HER TÜR DEN YOZLAŞTIRMAYA KARŞI EMEĞİN KÜLTÜRÜNDEN VAZGEÇMEYECEĞİZ!

Emekle sermaye arasındaki çelişki derinleşerek büyüyor. Sermaye sınıfı her türlü silahıyla işçi ve emekçi halklara saldırıyor. Bu silahların en etkileyicilerinden biride medya oluyor. TV, Radyo, Gazete vs. ile özellikle genç kesimi olumsuz etkiliyor. Yozlaştırma politikası emekçi semtlerinde daha bir boy göstermeye başladı. Emekçi semtlerde gençlik maddi ve manevi sorunlardan kaynaklı bir arayış içerisinde. Gençlik, devlet eliyle mahallelere sokulan uyuşturucu tuzağına kapılarak sorunlarından uzaklaştığını düşünüyor. Bu durumda tarihin bize vermiş olduğu sorumlulukla bizler devreye giriyoruz.

Biz Ayışığı Sanat Merkezi emekçileri olarak sermaye sınıfının her türlü yozlaştırmasına karşı büyük bir savaş veriyoruz. “Umudumuz Kavga da Kavgamız Sanatımızla” şiarıyla yola çıktığımız yılları aşkın bu kavga da işçinin emekçinin kendi kültürünü yani proleter kültürü aşıyoruz. Bu bakış açısıyla Gazi Ayışığı Sanat Merkezi’nde etkinliklerimize hız

verdik.

22 Ağustos günü saat 17:00’da “Ülke ve Özgürlük” adında, 1936 yıllarında İspanya’da yaşanan iç savaş anlatan bir film gösterimi gerçekleştirdik. Film öncesi orada bulunan gençlerin kendi evlerini yani Ayışığı’nı sahiplenmesi Film gösterimine hazırlanması dikkat çekiciydi. Filmin başlamasıyla herkes pür dikkat izlemeye başladı. Arada bir konuklar arasında bir bebek sesinin gülüşleri ise ayrı bir renk kattı. Film, İspanya’da 40 yıl boyunca faşist bir yönetimle sürdürüldüğünden ve buna karşılık anti faşistlerin direnişini anlatıyor. İspanya’da General Franco tarafından gerçekleştirilen katliamları gözler önüne seriyor. 40 yıl boyunca 3-F ile yani Futbol, Fiesta (boğa güreşleri) ve Fuhuş ile yönetilen bir devlette 7’sinden 70’ine tüm halkın başkaldırısını anlatan bu film sonrası tekrar toplanarak, masalarımızı birleştirerek film hakkında değerlendirmeler yaptık. Bir arkadaşımız bize İspanya iç savaşını ve faşizmi anlattı. Yaklaşık 1,5 saat süren değerlendirmeden sonra herkes filmin etkisi ile evlerinin yollarını tuttu.

**Gazi Ayışığı Sanat Merkezi
Emekçileri**

YAŞAR BULUT (AGİT) YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR!

25 Haziran 1993 yılında silahlı bir eylemden dönmüştü Agit yoldaş. Bir yoldaşıyla birlikte geceyi, kaldıkları bir evde geçirdiler. Bir an ardı ardına patladı mermiler. Kuşatılmışlardı. Düşmanın "Teslim ol" çağrısına karşılık parti sloganıyla, kurşunlarıyla cevap verdi.

Agit Yoldaş Leninist Gerilla Birlikleri'nin ilk ölümsüzleşen savaşçısıdır. Yaralı olarak bir yoldaşıyla birlikte yakalandılar. Şubede yapılan en ağır işkencelere rağmen Leninist tavırdan ödün vermedi. Kendinden geçiyor, bayılıyor ve ayılışında 15. yılına gireceğimiz partimizin adını var gücüyle düşmanın beyninde patlatıyordu. Şubedeki tek silahı, devrime olan inancı ve partiye olan bağlılığıydı. İşkence sonucu katledildi Agit yoldaş. Agit yoldaşı Leninist Gerilla Birlikleri'nin (LGB) ilk ölümsüzleşen savaşçısı olarak güneşe uğurlanmasının 11. yıl dönümünü Mahmutbey'de bulunan mezarı başında andık. "AGİT YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR" yazılı pankartımızla onun ve ölümsüzleşen tüm devrim savaşçıları için, partimize ve devrime olan bağlılığımızla bir dakikalık saygı duruşunda bulunduk. Bir yoldaşımız bize Agit yoldaşın yaşamı hakkında, onun devrime ve partiye olan sonsuz inancı, düşman karşısındaki net ve keskin olan tavrıyla ilgili bir konuşma yaptı. Konuşmanın bitmesiyle tüm mezarlığı inleyen sloganlarımızı haykırdık.

"Agit Yoldaş Ölümsüzdür", "Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist", "Yaşasın Leninist Gerilla Birlikleri", "Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür". Sloganlarımız sonrasında şiirlerimiz okundu. Saygı duruşunda bulunarak Komsomol Marşı'nı okuduk. Bir yoldaşımız bize Agit yoldaşın eylemlerdeki tavrıyla ilgili bir konuşma yaptı. Konuşmada Agit yoldaşın da içerisinde bulunduğu bir eylemde, polisin müdahale edeceği sırada Leninist Parti'ye yakışır bir biçimde polise ilk yumruğu atarak yere serdiğinden bahsediyordu. Anmamız atılan sloganlarla son buldu.

AGİT YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR!
YAŞASIN PARTİMİZ TKEP/LENİNİST!
YAŞASIN LENİNİST GERİLLA BİRLİKLERİ !
İstanbul'dan Leninistler

AYNİL VE RAŞİM OKTAR YOLDAŞLAR ÖLÜMSÜZDÜR

Şiar ve Berfin yoldaşlar 1993 yılında mücadele ile tanıştılar. Şiar yoldaş Çanakkale İHD şube başkanıydı. Berfin yoldaş ise, Çanakkale Tüm-Bel Sen İl Başkanlığıydı. Çanakkale halkı onların Leninist bilincini bağrına basmış, verdikleri mücadeleyi ise sonuna kadar sahiplenmişlerdir. Berfin yoldaş, reformizmin örümcek çirkiyle kaplı olan sendikada çalışmaya başlar başlamaz orayı tek tek bu örümcek ağlarından temizlemiş, sendikayı devrimin kalesi, işçileri ise devrimin sıra neferleri haline getirmiştir. 96 Ölüm Oruçları döneminde Çanakkale halkının Ölüm Oruçlarını ve zindandaki devrimci tutsakları sahiplenmesi için elinden geleni yapmıştır. Ayçe İdil Erkmen ölümsüzleştiğinde her şeyi göze alarak tüm Çanakkale halkını belediye hoparlöründen cenazesine çağırması ve faşizmin hedefi olmuştur. Şiar yoldaş Çanakkale İHD Başkanı olduğu andan itibaren bütün devrimci kitle eylemliliklerinin başını çekmiş uzlaşmacı tavrı tamamen reddetmiştir.

'96 yılının 1 Mayıs'ında "Yaşasın Marksizm-Leninizm" pankartı açarak genel silahlanma çağrısı yapıp öncü konularını tüm işçilerin-emekçilerin gözleri önüne sermişlerdir. Onlar yasal alanda parti çalışmasını en iyi şekilde yürüttüler ve yasal alan çalışmalarını sonuna kadar kullandılar. Bağlı oldukları TKEP/Leninist Partisi onları "örnek komünist" olarak nitelendiriyordu, onlar buldukları konum ve benimsedikleri ideolojiyi Marksizmi-Leninizmi en iyi şekilde özümsemiş, kitlelere benimsetmiş ve tüm Çanakkale halkının saygısını, sevgisini kazanmışlardır. 23 Eylül 1996'da İzmir-Çanakkale yolunda geçirdikleri trafik kazası sonucu ölümsüzleştiklerinde, cenazeleri onlara yakışır bir şekilde, devrimci bir eylemle sonsuza uğurlanmıştır.

Onlar, 13 Mart Savaşçılarından aldıkları cüreti, ideolojiyi, pratikleriyle birleştirerek mücadelenin önderi ve yolunu aydınlatan birer güneş oldular. Anıları mücadelemizde sonsuza kadar yaşayacak...

Y.E. Mücadele Birliği Okuru/ İkitelli

Ölüm Orucu SÜRÜYOR!

15. YILDA HER ŞEY PARTİ İÇİN HER ŞEY KOMÜNİST DEVRİM İÇİN

14 yılı geride bırakan TKEP/Leninist, 15. savaş yılını ezilen, sömürülen halk kitlelerinin dünya çapında sosyalizme yöneldikleri; emperyalist-kapitalist sistemin sıçramalı çöküş sürecinin hızlandığı bir sırada kutluyor. Bu tarihsel gelişmelerle karakterize olan dünya koşulları, proletaryanın devrimci sınıf partisi TKEP/Leninist'i 15. savaş yılında daha güçlü kılıyor.

Proletaryanın komünist devrim mücadelesine öncülük iddiasındaki bir devrimci komünist partinin ilk görevi, "halk çoğunluğunu programının ve taktiğinin doğruluğuna inandırmaktır." Proletaryayla birlikte diğer ezilen sınıfların bu noktaya gelmesi kolay değildir ve bir çırpıda olmaz. Onlar, bir partinin program ve taktiğinin doğruluğunu ancak pratik içinde ve çok uzun sınamalardan sonra kabul ederler.

Parti, geride bıraktığı 14 yıllık kısa tarihe sığdırdığı yoğun pratik sonucu, proletaryanın, diğer ezilen sınıfların ve Kürt halkının bu noktaya gelmeye başlamıştır. Bu olguyu somut olarak genç işçilerin, Kürt halkının ve diğer sömürülen kitlelerin Partiye olan eğilimlerinden; Partinin gün geçtikçe artan politik etkisinden anlıyoruz. Partimiz, kısa bir tarih içine çok şey sığdırdı.

Emekçi sınıfların kitle eylemlerinden gerilla eylemlerine; fabrika ve işyerlerinden zindanlara kadar proletarya ile burjuvazi arasında sınıf savaşımının sürdüğü yaşamın her alanında ezilenler Partiyi yanlarında, omuzbaşlarında hissettiler. Proletarya, Kürt halkı ve diğer emekçisınıflar, bütün bu sınıf savaşı sürecinde Parti programının, taktiğinin, sloganlarının, politikalarının doğruluğunu; Parti militanlarının kararlılığını, cesaretini, özverisini yaşamın içinde görmüş ve sınamış oldular.

Bütün bu süreçten sonra proletaryanın devrimci sınıf partisi TKEP/Leninist, 15. savaş yılına ideolojik, teorik, pratik ve daha pek çok yönden her zaman olduğundan çok daha güçlü bir şekilde giriyor.

Devrimci komünist parti olarak TKEP/Leninist'in bu aşamalardan başarıyla geçmiş olması, devrimin tam zaferi için gerçek bir olanaktır. Çünkü, proletaryanın komünist devrim mücadelesi, sadece, iktidarı ilk hedef olarak önüne koymuş bir devrimci komünist partinin öncülüğünde zafere kadar ilerleyebilir. "Bütün İktidar Emegün Olacak!" şiarında ifadesini bulan iktidarın fethini ilk hedef olarak öne koymak; mücadelenin diğer bütün biçim ve hedeflerini bu temel hedefe bağlamak Partimizi diğer bütün politik akum ve örgütlerden ayıran temel noktalardan biri olmuştur.

Proletaryanın, Kürt halkının ve tüm ezilenlerin gerçek zaferi ve tam kurtuluş yolu, devrimci komünist parti TKEP/Leninist'in bu taktik ve politikalarından geçiyor. Ezilen, sömürülen çok daha geniş halk yığınlarının ve Kürt halkının bu çizgiyle tanıştırmaları; bu çizgiye çekilmeleri, bu yolda yürümelerinin sağlanması için Partinin kendisine olduğu kadar sınıf bilinçli devrimci öncü işçilere de büyük görevler düşüyor.

Sınıf bilinçli devrimci öncü işçiler Leninist Parti'nin bayrağı altına! Bütün ezilenleri, Kürt halkını, gençliği Partinin etrafında toplamak; Partinin devrimci çizgisinde yürümelerini sağlamak için öncelikle devrimci öncü işçilerin Parti bayrağı altında toplanmaları gerekir. Proletarya, kendisiyle birlikte bütün ezilenleri kurtarma tarihsel görevini ancak TKEP/Leninist'in bayrağı etrafında; onun gösterdiği devrimci çizgide yerine getirebilir.

Parti bayrağını Türkiye ve Kürdistan'ın her tarafına; her fabrikaya, her işyerine, her köye ve her okula taşımak; Partinin sesini ezilen bütün kitlelere duyurmak için sınıf bilinçli devrimci öncü işçiler Parti bayrağı altına ve görev başına!.. Türkiye ve Kürdistan'da ezilenlerin, yığınlar halinde sosyalizme yöneldikleri günümüzde, bu ertelenemez tarihsel bir görevdir.

Mücadelenin sonucunu gençlik, özellikle de işçi gençlik belirleyecektir! İşçi gençliğin en ileri kesimlerini Parti saflarına; geniş işçi gençlik kütlesini Parti etrafına toplamak için daha büyük bir enerjiyle çalışmak, Parti militanlarının birinci görevidir.

Kürt halkı, ayrılıp bağımsız devlet kurma dahil, gerçek özgürlük halkını Leninist Parti'nin yolunda yürüyerek elde edebilir. Bu gerçek Kürt, halkına en geniş biçimde anlatılmalı; Parti, Kürt halkının çok daha geniş kesimleriyle, özellikle de Kürdistan gençliğiyle tanıştırmalıdır.

Dünyanın her yerinde olduğu gibi Türkiye ve Kürdistan'da da ezilen yığınların sosyalizme kitleler halinde yöneldikleri bir dönemde, bütün olanaklar Parti'nin güçlendirilmesine yöneltilmelidir. Devrimin örgütlenmesi ve kesin zaferi bu görevin ne ölçüde yerine getirildiğine bağlı olacaktır.

**YAŞASIN PROLETARYANIN DEVRİMÇİ SINIF PARTİSİ TKEP/LENİNİST!
HER ŞEY PARTİ İÇİN HER ŞEY KOMÜNİST DEVRİM İÇİN!**

TKEP/Leninist
Merkez Komitesi
1 Eylül 2004

NOT: Elimize e-posta ile ulaşan bu açıklamayı haber niteliğinden dolayı yayımlıyoruz.